

คุณมีวิญญาณอมตะหรือไม่?

ทำไมจึงต้องมีความสับสนมากมายเกี่ยวกับสิ่งที่มนุษย์เป็น? จะเกิดอะไรขึ้นกับมนุษย์เมื่อตาย? ความตายแยกวิญญาณอมตะออกจากร่างกายหรือไม่? อ่านข้อพิสูจน์ที่น่าตกใจ
ตอบคำถามเหล่านี้ที่ทำให้คนหลายล้านงงงวย

สิ่งเดียวที่แน่นอนเกี่ยวกับชีวิตคือความตายและภานี้ นั่นเป็นคำพูดทั่วไป อย่างน้อยก็ในอเมริกา

สำหรับคนทั่วไปบนท้องถนน ความตายเป็นสิ่งที่คลุมเครือ ห่างไกล
และไม่จริงซึ่งมักเกิดขึ้นกับคนอื่นเสมอ ความเป็นไปได้ที่มีมมม มีเมมมาก
และอยู่ห่างไกลที่เราารู้สึกว่าสามารถกังวลได้เมื่อมันเกิดขึ้น

ในสหรัฐอเมริกา

เมื่อพลเมืองทั่วไปอ่านคำทำนายของสภาความปลอดภัยแห่งชาติเกี่ยวกับคนประมาณสี่ร้อยคนที่จะต้องตาย
บนทางหลวงที่คับคั่งของเรา เขาไม่สามารถเชื่อได้ว่าคนใดคนหนึ่ง ใน 400 คนนั้นเป็นเขา!

จริงอยู่ที่จำนวนผู้เสียชีวิตที่เสียชีวิตทุกๆ "วันหยุด" ในประเทศของเรา
เกี่ยวกับจำนวนผู้เสียชีวิตที่คาดการณ์ว่าจะเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์

ในขณะที่พวกเราส่วนใหญ่ชอบที่จะสลัดมันออกจากจิตใจของเรา
เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการที่ต้องคิดเกี่ยวกับมัน ความตายนั้นมีอยู่จริง เป็นส่วนสำคัญของชีวิต
สิ่งมีชีวิตทุกชนิดเป็นไปตามรูปแบบการเกิด การเติบโต ความชรา และสุดท้ายคือความตาย ทุกๆ วัน
ผู้คนหลายพันเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ความเจ็บป่วย ความอดอยาก
และถูกสังหารในการฆาตกรรมและสงคราม ในเวลาเดียวกัน ชีวิตใหม่มากมายกำลังเกิดขึ้น
โดยมีทารกจำนวนมากที่เกิดมาในแต่ละวันทั่วโลก

สิ่งนี้เรียกว่าอะไร ชีวิต และความตาย (สิ่งที่ดูเหมือนสำคัญที่สุด) คืออะไร?

ความคิดร่วมกัน

มีความคิดที่แตกต่างกันมากมายเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อตาย สำหรับคนจำนวนมาก
การจากไปอย่างน่ากลัวใน "โลกอื่น" ที่ไม่อาจหวนกลับคืนมาได้
ผู้อ้างตัวเป็นคริสเตียนส่วนใหญ่เชื่อว่าความตายเป็นเพียงการแยกวิญญาณออกจากร่างกาย
โดยที่บุคคลที่มีสติสัมปชัญญะมีชีวิตอยู่ ความตายเป็นเหตุผล ไม่ใช่ความตายเลย
แต่เป็นความต่อเนื่องของชีวิตภายใต้สถานการณ์ที่แตกต่างกัน และใน "ร่างกาย" ที่ต่างออกไป

ท่ามกลางความสับสนเกี่ยวกับคำถามที่สำคัญที่สุดข้อหนึ่งในชีวิตของคุณ คุณได้ยืมคริสตจักรต่างๆ
โต้แย้งว่ามนุษย์มีสถานที่เพียงสองแห่งที่จะไปหลังจากความตาย สวรรค์หรือนรก

คริสตจักรใหญ่แห่งหนึ่งสอนว่ามีสถานที่สามแห่ง: สวรรค์ และนรก คนอื่นๆ เข้าใจว่ามีเพียงที่เดียว หลุมฝังศพ และจำเป็นต้องมีการฟื้นคืนชีวิตเพื่อให้มนุษย์มีชีวิตนิรันดร์

แต่ความคิดที่แตกต่างกันเหล่านี้ล่ะ?

เหตุใดจึงมีความสับสนเช่นนี้แม้แต่ในคริสตจักรทั้งหมด? พวกเขาเคยเห็น "วิญญาณ"
ล่องลอยไปสวรรค์หรือนรกไหม? มีใครเคยไปที่นั่นและกลับมาเล่าประสบการณ์ให้มนุษย์ฟังบ้าง?

คนตายมีสติหรือไม่?

ยกตัวอย่างเช่น นวัตกรรมทางการแพทย์สมัยใหม่ของการ "การปั๊มหัวใจ"
เป็นมาตรการฉุกเฉินในนาทีสุดท้ายเพื่อรักษาชีวิตมนุษย์ คนไข้เสียชีวิต!
แพทย์ใช้เครื่องตรวจฟังของแพทย์กัมมูศพที่นิ่งอยู่ ประกาศว่าศพนั้นตายแล้ว
รีบเตรียมการในนาทีสุดท้ายและร่างกายก็เปิดออก แพทย์เริ่มนวดหัวใจคนตาย บีบให้เลือดเริ่มไหลอีกครั้ง
หลังจากผ่านไปหลายนาทีจะรู้สึก "กระพือปีก" ของกล้ามเนื้อหัวใจที่อ่อนแอและเต้นเป็นจังหวะ
ชีพจรที่สม่ำเสมอและสม่ำเสมอค่อยๆพัฒนาขึ้นและหัวใจของคนตายก็เริ่มต้น ศพไม่ใช่ "คนตาย" อีกต่อไป
หัวใจกลับมาทำงานอีกครั้ง!

นี่ไม่ใช่ความคิดที่ไกลตัว แต่เป็นคำอธิบายทั่วไปของบางกรณีที่เกิดขึ้นจริง

แต่ในช่วงเวลาที่คนเหล่านี้ "ตาย" เพราะหัวใจของพวกเขาหยุดเต้น พวกเขาอยู่ที่ไหน?
ได้ไปสวรรค์หรือนรก แล้วกลับคืนสู่ร่างมนุษย์ที่เปราะบางที่ทิ้งไว้

เกิดอะไรขึ้นกับมนุษย์เมื่อตาย? บรรดาผู้ที่ "เสียชีวิต" แล้วฟื้นคืนชีพด้วยการปั๊มหัวใจ กล่าวว่า
พวกเขาไม่มีความรู้ว่ามีสติในสิ่งใดในระหว่างที่ตน "ตาย"

ความตาย? และถ้า "คุณ" ที่มีสติออกจากร่างกายทันทีที่ตาย
เหตุใดบุคคลหนึ่งจึงไม่สามารถเป็นสมาชิกสิ่งเดียวในช่วงเวลาที่พวกเขา "ตาย" ได้?

คุณไม่เคยรู้หรือไม่ว่าถ้าคุณเป็นวิญญาณอมตะที่สามารถคิดและรู้ได้หลังจากที่คุณออกจากร่างแล้ว
คุณสามารถคิดและรู้ได้ในขณะที่คุณหมดสติ หรือในสภาพดังกล่าวที่ได้อธิบายไว้แล้ว?

คุณจะรู้ได้อย่างไร?

เนื่องจาก "วิญญาณ"
ไม่ใช่สิ่งที่สามารถพบได้โดยการทดสอบในห้องปฏิบัติการหรือโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์และเนื่องจากแม้
แต่ผู้นับถือศาสนาก็มีความคิดที่แตกต่างกันเกี่ยวกับ "วิญญาณ"
ที่แตกต่างกันและเนื่องจากไม่มีวิญญาณใดกลับมาบอก เราเคยไปที่ไหนมา
แล้วแหล่งความรู้เพียงแห่งเดียวอยู่ที่ไหน? เราจะหาคำตอบของปัญหาที่น่าสงสัยนี้ได้อย่างไร?

มีแหล่งเดียวเท่านั้น!

แหล่งที่มาอันเป็นการเปิดเผยของพระผู้สร้างผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงสร้างเรา
ดังนั้นพระองค์ควรเป็นผู้ที่รู้คำตอบใช่หรือไม่?

แต่การเปิดเผยนั้นไม่ได้เปิดเผยสิ่งที่พวกเราส่วนใหญ่สันนิษฐาน หรือได้รับการสอนให้เชื่อ!

ความคิดที่แตกต่างและสับสนเหล่านี้มาจากไหน? เหตุใดคริสตจักรจึงสอนว่าคุณมีจิตวิญญาณอมตะ?
พระคัมภีร์สอนหรือไม่? พระคริสต์ทรงระบุหรือไม่?

อัครสาวกยุคแรกหรือคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่เชื่อหรือไม่? เหตุใดคัมภีร์ไบเบิลจึงเน้นเรื่อง
การฟื้นคืนชีพของคนตาย?

การฟื้นคืนพระชนม์จะมีความจำเป็นหรือไม่หากคุณยังคงมีชีวิตอยู่นอกเหนือจากร่างกายของคุณ?

มนุษย์คืออะไร

คนส่วนใหญ่ไม่รู้จริงๆ แล้วมนุษย์คืออะไร เชื่อหรือไม่ แต่พระเจ้าก็ทรงบอกคำตอบแก่เราอย่างชัดเจน
“และพระเจ้าได้ปั้นมนุษย์ด้วยผงกลีดิน และระบายลมปราณเข้าทางจมูกของเขา
และมนุษย์ก็กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิต” (ปฐมกาล 2:7)

มีคำตอบ! มนุษย์กลายเป็นวิญญาณที่มีชีวิต นั่นคือสิ่งที่มนุษย์เป็น - วิญญาณ
สังเกตว่าไม่มีคนพูดถึงว่ามนุษย์มีวิญญาณ แต่มนุษย์นั้นคือวิญญาณ

เมื่อพระเจ้าให้อาדםและเอวาซึ่งเป็นวิญญาณสองชีวิตอยู่ในสวน พระองค์ทรงออกคำสั่งว่า
"และพระเจ้าทรงบัญชาชายคนนั้นว่า "จากต้นไม้ทุกต้นในสวนเจ้ากินได้ตามใจชอบ แต่จากต้นไม้แห่ง
เจ้าอย่ารับประทานความรู้เรื่องความดีและความชั่ว เพราะในวันที่เจ้ากินเข้าไป เจ้าจะต้องตายเป็นแน่"
พระเจ้าตรัสกับชายผู้เป็นวิญญาณ!

เมื่อพระเจ้าตรัสว่าอาดัมจะต้องตายอย่างแน่นอนเพราะผลที่ผิด
พระองค์กำลังแจ้งให้มนุษย์ทราบถึงโทษของความบาปโดยตรง อัครสาวกเปาโลที่ได้รับการคลี่คลายเขียนว่า
"เพราะค่าจ้างของความบาปคือความตาย
แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา" (โรม 6:23)

เอเสเคียลได้รับคำสั่งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เขียนว่า "วิญญาณที่ทำบาป มัน (วิญญาณ) จะตาย!"
(เอเสเคียล 18:4, 20.)

ความตายคือการไม่มีชีวิต ความดับของชีวิต ไม่ใช่ความต่อเนื่องของชีวิตภายใต้สถานการณ์ที่แตกต่างกัน
สังเกตสองรัฐตรงข้ามที่ให้ไว้ในโรม 6:23 พระเจ้าบอกเราว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย
แต่ในทางกลับกัน ของขวัญจากพระเจ้า (ไม่ใช่สิ่งที่คุณเกิดมา) คือชีวิตนิรันดร์ทางพระเยซูคริสต์

หากชีวิตนิรันดร์เป็นของประทานจากพระเจ้า และเกิดขึ้นโดยทางพระคริสต์เท่านั้น มนุษย์ได้สันนิษฐานว่าพวกเขามีชีวิตนิรันดร์อยู่แล้วในรูปของ "วิญญาณอมตะ" ได้อย่างไร? เอเสเคียลกล่าวว่า "วิญญาณ" ที่ทำบาปจะตาย! เนื่องจากมนุษย์เป็นวิญญาณ และเนื่องจากมนุษย์สามารถตายได้ และวิญญาณสามารถตายได้ เป็นที่แน่ชัดว่ามนุษย์และวิญญาณเป็นหนึ่งเดียวกัน!

ภาษาฮีบรูพิสูจน์ได้

เมื่อพระเจ้าระบายลมปราณที่ให้อชีวิตแก่มนุษย์คนแรก พระองค์ก็กลายเป็นวิญญาณที่มีชีวิต (ปฐมกาล 2:7) คำภาษาฮีบรูในพระคัมภีร์สำหรับจิตวิญญาณนี้คือ הלנשא Nephesh อาจหมายถึง "สิ่งมีชีวิตที่มีลมหายใจ เช่น สัตว์หรือความมีชีวิตชีวา" และยังแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า "ความอยากอาหาร สัตว์ ร่างกาย ลมหายใจ สิ่งมีชีวิต... มนุษย์ จิตใจ ความตาย"

เปิดพระคัมภีร์ของคุณสู่ปฐมกาลในบทแรกและข้อที่ 24 “และพระเจ้าตรัสว่า จงให้แผ่นดินเกิดสิ่งที่มีชีวิตอยู่ [nephesh] ตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงคาน และสัตว์ป่าแห่งแผ่นดินตามชนิดของมัน ก็เป็นดั่งนั้น” ในที่นี้ คำว่า "สิ่งมีชีวิต" เป็นคำภาษาฮีบรูที่เหมือนกันซึ่งใช้ในพันธสัญญาเดิมทั้งเล่มสำหรับคำว่า "วิญญาณ"

อ่านข้อ 21 และ 24 ที่นี้คำเดียวกัน nephesh แปลอีกครั้งว่า "สิ่งมีชีวิต" ในภาษาอังกฤษ พื้นที่ไม่เพียงพอไม่อนุญาตให้ทำซ้ำทุกข้อเดียวที่ใช้คำนี้ nephesh แต่สำหรับการอ้างอิงอื่น ๆ สองสามข้อ ดูปฐมกาล 2:19; 9:10, 12, 15 และ 16 ในที่นี้มีการใช้คำว่า nephesh ในทุกกรณี และแปลว่า "สิ่งมีชีวิต" เสมอ

Nephesh ใช้ในหลาย ๆ ที่ซึ่งผู้แก้ไขได้ให้คำว่า "body" ในภาษาอังกฤษของเรา เลี้ยวถัดจากเลวีนิติ 21:11 "เขาจะไม่เข้าไปในศพใด ๆ [nephesh] หรือกระทำให้ตัวเองเป็นมลทิน..." ในพระคัมภีร์ข้อนี้เรียกหลานว่า "ร่างกาย"! ในกันดารวิถี 6:6; 9:6, 7, 10 และ 19:13 คุณสามารถหาคำแปลที่เหมือนกันได้ โดยที่คำภาษาฮีบรู nephesh ถูกแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า "ศพ"

ผู้เผยพระวจนะฮักกัยใช้คำเดียวกันนี้เมื่อกล่าวว่า "ถ้าใครเป็นมลทินโดยศพ [nephesh] แต่ต้องสิ่งใดสิ่งหนึ่งเหล่านี้ สิ่งนั้นจะเป็นมลทินหรือไม่?" (ฮักกัย 2:13.)

พระคัมภีร์เหล่านี้เป็นหลักฐานที่ชัดเจน ชัดเจน และเป็นที่ยอมรับว่าคำเดียวกันที่แปลว่า "วิญญาณ" สามารถหมายถึง "ศพ" ได้

เป็นเรื่องน่าประหลาดใจที่หลายคนหันมาอ่านพระคัมภีร์และพบว่าประเพณีและข้อสันนิษฐานของมนุษย์ส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่ที่นั่น แล้วคุณล่ะ คุณเต็มใจที่จะเปลี่ยนความคิดของคุณเมื่อเห็นว่ามันหักล้าง ไม่ใช่จาก "ความคิด" ไร้สาระของมนุษย์ แต่จากพระวจนะของพระเจ้าที่ชัดเจน และได้รับการคลอใจใช่หรือไม่?

แล้วชีวิตล่ะ?

เมื่อพระเจ้าระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของอาดัม
พระองค์ทรงเริ่มกระบวนการของการรวมตัวของออกซิเจนกับเลือด
จากนั้นจึงนำออกซิเจนไปยังทุกส่วนของร่างกาย ซึ่งจะทำให้ร่างกายมีชีวิตของสัตว์
ชีวิตของมนุษย์อยู่ในกระแสเลือดของเขา

ทหารที่ได้รับบาดเจ็บในสนามรบต่อสู้เพื่อหยุดการไหลเวียนของเลือดจากบาดแผลของเขา
โดยรู้ว่าการสูญเสียเลือดหมายถึงการสูญเสียชีวิต เช่นเดียวกับในทุกกรณีของบาดแผลที่ทำให้เลือดออก
คุณรู้อยู่แล้วและเกือบทั้งชีวิตของคุณรู้ว่าการสูญเสียเลือดทำให้เกิดความตาย - เช่นเดียวกับที่พระคัมภีร์กล่าว
เหตุใดคุณจึงคิดอย่างสับสนสับสนเกี่ยวกับความคิดที่คลุมเครือ และคลุมเครือเกี่ยวกับ "ความเป็นอมตะ"
ของจิตวิญญาณ

พระเจ้าบอกโนอาห์ว่าชีวิตของสัตว์ใดๆ หรือหลานชายนั้นอยู่ในเลือด “แต่เนื้อกับชีวิต [ฮีบรู หลานชาย]
ซึ่งเป็นเลือดของมัน เจ้าอย่ากิน” (ปฐมกาล 9:4) ในที่นี้ คำว่า "ชีวิต" มาจากคำภาษาฮีบรูเดียวกัน nephesh
ซึ่งแปลเป็นอย่างอื่นว่า "วิญญาณ" หรือ "ร่างกาย" อ่านต่อไปในข้อที่ 5 ซึ่งใช้คำเดียวกันนี้กับคำว่า "ชีวิต"
ในภาษาอังกฤษของเรา คราวนี้หมายถึงนาโอห์และทุกคน ชีวิตคนกับชีวิตสัตว์ก็เหมือนกัน ชีวิตมรณะ!
“เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด...เขาจะล้างเลือดของมันออกและเอาฝุ่นคลุมมันไว้
เพราะมันเป็นชีวิต [nephesh] ของเนื้อหนังทั้งสิ้น เลือดของมันมีไว้สำหรับชีวิตของเนื้อหนัง
เหตุฉะนั้นเราจึงบอกคนอิสราเอลว่า เจ้าจงกินเลือดที่ไม่มีเนื้อ
เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งสิ้นคือเลือดของมัน" (เลวีนิติ 17:11-14) ในข้อเหล่านี้ คำว่า "ชีวิต"
ในภาษาอังกฤษมาจากคำภาษาฮีบรู nephesh และถูกกำหนดไว้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่าเป็นชีวิต (เลือด)
ของเนื้อหนังทั้งหมด รวมทั้งชีวิตสัตว์ตลอดจนมนุษย์
โมเสสให้คำเตือนของพระเจ้าแก่ชาวอิสราเอลเกี่ยวกับการกินเนื้อโดยที่ยังมีเลือดอยู่ในนั้น
"เพราะว่าเลือดเป็นชีวิต [nephesh] และเจ้าจะกินชีวิตพร้อมกับเนื้อไม่ได้" (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:23) ดังนั้น
จิตวิญญาณของมนุษย์จึงดำรงอยู่ได้โดยการไหลเวียนของเลือดผ่านทางเส้นเลือดของเขา
นำออกซิเจนที่ให้ชีวิตไปยังเซลล์ของร่างกาย มีการอ้างอิงในพระคัมภีร์อื่นๆ มากมายที่คำว่า "ชีวิต"
เกี่ยวข้องโดยตรงกับเลือด และแปลมาจาก nephesh ดู ปฐมกาล 19:17, 19; 32:30; 44:30 กับอพยพ 4:19 และ
21:23, 30

พระคริสต์ทรงล้างพระวิญญาณเพื่อเรา

จำไว้ว่าคุณได้เห็นการพิสูจน์อย่างเพียงพอแล้วว่าชีวิตหรือจิตวิญญาณของสัตว์หรือมนุษย์ประกอบด้วยเล็ด
อดที่ให้ชีวิตในร่างกาย สำหรับข้อพิสูจน์ที่น่าอัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่ง ให้ไปที่อิสยาห์บทที่ 53
ในคำพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ที่สัญญาว่าจะสิ้นพระชนม์เพื่อโลกนี้
พระเจ้าแสดงให้เห็นว่าวิญญาณของพระคริสต์เป็นผู้ประทานให้เรา “ถึงกระนั้น

พระองค์ก็ทรงพอพระทัยที่จะฟกซ้ำเขา พระองค์ทรงทำให้เขาเสว้าโศก

เมื่อพระองค์ทรงทำให้จิตวิญญาณของเขา [nephesh] เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป..." (อิสยาห์ 53:10)

พระคริสต์สิ้นพระชนม์อย่างไร?

นักศึกษาพระคัมภีร์ทั่วไปทุกคนรู้ว่าการที่พระองค์หลังพระโลหิตทำให้พระองค์สิ้นพระชนม์ ไม่ใช่

"ความคิด" ทางอารมณ์ของมนุษย์ที่พระเยซูสิ้นพระชนม์ด้วยใจที่แตกสลาย! อิสยาห์ 52:14

บรรยายการทูตอันน่าสยดสยองของพระคริสต์เมื่อพระองค์ถูกเจียนตีก่อนที่จะถูกบังคับให้ลากไม้กางเขน
ของพระองค์ไปที่กะโหลกศีรษะ (คู่มือทิว 27:26 และ 1 เปโตร 1:19)

พระเยซูสิ้นพระชนม์เพราะการสูญเสียพระโลหิตของพระองค์ เป็นพระโลหิตของพระองค์ที่ "หลัง" (มัทธิว
26:28) และ "หลังไหลออกมา" "...เพราะว่าพระองค์ได้หลังวิญญาณ [nephesh] ให้ถึงแก่ความตาย
และทรงนับเขาไว้กับบรรดาผู้ละเมิด และเขาแบกรับบาปของคนเป็นอันมาก และวิงวอนแทนผู้ละเมิด"
อิสยาห์ 53:12)

คุณสังเกตเห็นหรือไม่?

พระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์เพราะพระองค์ทรงหลังพระโลหิตให้สิ้นพระชนม์

แต่พระคัมภีร์ของคุณระบุอย่างชัดเจนว่าวิญญาณของเขาที่หลังไหลออกมา! แน่นอน! "วิญญาณ" คือร่างกาย
ชีวิตชั่วคราวของร่างกายมนุษย์ ซึ่งสามารถตายได้ (เอเสเคียล 18:4, 20) ถูกตัดขาด (อพยพ 31:14)

และส่งไปยังหลุมฝังศพ (สดุดี 30:3) Nephesh เป็นคำที่แปลโดยทั่วไปว่า "วิญญาณ"

ในพระคัมภีร์เดิมฉบับคิงเจมส์ Nephesh กล่าวโดยอ้างอิงถึงมนุษย์ มักพูดถึงชีวิตสัตว์ชั่วคราว ทางกายภาพ
ซึ่งจัดหาโดยการถ่ายเทออกซิเจนผ่านทางเลือด อย่างที่ Marvin Pope ปรมาจารย์ชาวฮีบรูกล่าวว่า "คำว่า (nepes)
มีความหมายที่หลากหลายรวมถึงลมหายใจ ชีวิต ความอยากอาหาร อารมณ์ และทั้งตัว

ความคิดที่ว่าวิญญาณเป็นตัวตนที่แยกจากร่างกายนั้นไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์" (โยบ) , Anchor Bible, p.
195)

ต้นกำเนิดที่น่าทึ่ง

ในเมื่อความคิดเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณไม่ได้มาจากพันธสัญญาเดิม

ซึ่งประกอบด้วยพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจเพียงฉบับเดียวที่มีอยู่จนถึงเวลาของพระคริสต์
แนวคิดนี้มาจากไหน?

สารานุกรมของชาวฮีบรูกล่าวว่า: "ความเชื่อที่ว่าวิญญาณยังคงมีอยู่หลังจากการสลายของร่างกายคือ...

การเดา... ไม่มีการสอนอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์....ความเชื่อในความเป็นอมตะของจิตวิญญาณมาถึง
ชาวฮีบรู

จากการติดต่อกับความคิดของกรีกและโดยส่วนใหญ่ผ่านปรัชญาของเพลโตซึ่งเป็นเลขชี้กำลังหลักซึ่งนำไป
สู่ความลึกลับของ Orphic และ Eleusinian

ซึ่งความคิดเห็นของชาวบาบิโลนและอียิปต์ผสมผสานกันอย่างแปลกประหลาด" (article, "Immortality of the Soul," vol. VI, pp. 564, 566).

มันมาจากชาวกรีกนอกรีตและได้รับการแนะนำให้รู้จักกับ "ศาสนาคริสต์"
นอกรีตและนอกรีตเป็นเวลาเกือบสองศตวรรษหลังจากพระคริสต์!

ชาวกรีกได้มาจากชาวอียิปต์ ผู้ทรงสอนมัน ไม่นานหลังจากการละทิ้งความเชื่อที่หอคอยบาเบล
Herodotus ซึ่งเป็นนักประวัติศาสตร์ชาวกรีกที่มีชื่อเสียงซึ่งมีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ 5
ก่อนคริสต์ศักราชเขียนว่า:

"ชาวอียิปต์ยังเป็นคนแรกที่ยืนยันว่าวิญญาณของมนุษย์เป็นอมตะ....ความคิดเห็นนี้ที่ชาวกรีกบางคนมี

อะโคร โพลิส — ศูนย์กลางของอิทธิพลทางศาสนากรีกโบราณ
อุทิศให้กับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเทพเจ้าผู้อุปถัมภ์เป็นหลัก

ช่วงเวลาต่าง ๆ ที่นำมาใช้เป็นของตนเอง”

โสกราตีส นักปรัชญาชาวกรีกผู้โด่งดัง

เปรียบเทียบคำสอนของคริสตจักรในปัจจุบันกับสิ่งที่เพลโตเขียนไว้ในหนังสือ Phaedo ของเขา:

"วิญญาณที่มีทัศนคติที่แยกจากกันไม่ได้คือชีวิตจะไม่มีวันยอมรับสิ่งที่ตรงกันข้ามของชีวิตคือความตาย
ดังนั้นวิญญาณจึงแสดงให้เห็นว่าเป็นอมตะและเป็นอมตะ ทำลายไม่ได้...

เราเชื่อหรือไม่ว่ามีสิ่งที่เรียกว่าความตาย ให้แน่ และนี่คือสิ่งใดนอกจากการแยกตัวของวิญญาณและร่างกาย
และการตายคือการบรรลุถึงความแตกแยกนี้ เมื่อวิญญาณมีตัวตนอยู่ในตัวแล้วแยกจากกัน

ออกจากร่างกายและร่างกายแยกออกจากจิตวิญญาณ นั่นคือความตาย ...

ความตายเป็นเพียงการแยกตัวของวิญญาณและร่างกาย "เพลโต ลูกศิษย์ของโสกราตีส

ไม่ได้สอนว่าความตายเป็นของสามัญชนจริงๆ แต่เขาสอนให้เป็นการแยก "วิญญาณ" ออกจากร่างกาย
แต่คุณเคยสงสัยหรือไม่ว่าทำไมแนวคิดที่ผิดพลาดเหล่านี้ได้รับการสอน

คนโบราณบิดเบือนความจริง

เหตุผลหลักสำหรับการประดิษฐ์หลักคำสอนเรื่องนรก (นรก)

ที่น่ากลัวและไม่มีที่สิ้นสุดและหลักคำสอนที่สนับสนุนเรื่องความเป็นอมตะโดยชนชาตินั้นชัดเจนว่าเป็นค
วามได้เปรียบของรัฐ ประชาชนทั่วไปได้รับการบอกกล่าวเท็จเพื่อให้พวกเขาอยู่ภายใต้รัฐ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ชาวกรีกและชาวโรมัน

เรามีคำพูดที่รอบคอบเหล่านี้โดยหนึ่งในนักประวัติศาสตร์ที่มีเสถียรภาพมากที่สุดในโลกเก่า: Polybius

นักเขียนชาวกรีกคนนี้อาศัยอยู่ในศตวรรษแรกก่อนคริสต์ศักราช

และเขียนประวัติศาสตร์ของสาธารณรัฐโรมัน ในส่วนของเขาเกี่ยวกับรัฐบาลโรมัน เขาเขียนว่า:

“แต่ในขณะที่ประชาชนทั่วไปมีความแปรปรวนและ

เพลโต (ค. 428-348 ปีก่อนคริสตกาล) — เพลโต นักเรียนที่มีชื่อเสียงของโสกราตีส
สอนว่าความตายคือการแยกร่างกายและวิญญาณออกจากกัน

ซีเซโร (106-43 ปีก่อนคริสตกาล) — นักเขียน นักพูด และรัฐบุรุษชาวโรมันผู้ยึดมั่นในวิธีการสอนแบบ
"สองหลักคำสอน"

ไม่คงเส้นคงวา, เต็มไปด้วยกิเลสตัณหา, ตกตะกอนในกิเลสตัณหาและมีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรง;
ไม่มีทางที่จะยับยั้งพวกเขาได้

แต่ด้วยความสยดสยองของสิ่งที่มองไม่เห็นและโดยขบวนการของนิยายที่น่าสะพรึงกลัว
ดังนั้นคนโบราณจึงมิได้ประพฤติไร้สาระหรือไม่มีเหตุผลที่ดี

เมื่อพวกเขาคิดค้นแนวคิดเกี่ยวกับเทพเจ้าและความเชื่อเรื่องการลงโทษจากนรก”

นี่มันค่อนข้างธรรมดาใช่ไหม?

โพลีเบียสฉลาดพอที่จะรู้ว่าหลักคำสอนนอกรีตเรื่องนรกและเทพเจ้าอันอกศาสนาเป็นนิยายธรรมดา
อย่างไรก็ตาม เขาคิดว่าคำสอนดังกล่าวเป็นสิ่งที่ดี

เพื่อที่ความปรารถนาของมวลชนจะควบคุมได้และรัฐจะได้ทำหน้าที่อย่างเหมาะสม แต่ในขณะที่เขากล่าว
ผู้นำที่มีการศึกษารู้ดีว่าการสอนทั้งหมดเป็นตำนาน

เรามีบันทึกของชายผู้รอบรู้หลายคนในสมัยกรีกโบราณและโรมซึ่งรู้ชัดว่าหลักคำสอนเกี่ยวกับความเป็น
อมตะของจิตวิญญาณเป็นเรื่องเท็จ พวกเขาถูกประณามขึ้นเพื่อหลอกลวงประชาชนทั่วไปให้เชื่อฟังรัฐ
"ซีเซโร เซเนกา ปานติอุส โพลิบิอุส ควินตัส สเคโวลา (The Pontifex Maximus [มหาปุโรหิต])
และวาร์โรถือว่าศาสนาเป็นเครื่องมือของรัฐบุรุษในการควบคุมมวลชนด้วยความลึกลับและความหวาดกลัว"

ศาสนานอกรีตและการแตกแขนงทั้งหมดเกิดขึ้นเพียงเพื่อควบคุมมวลชน
หลักคำสอนเรื่องนรกทันทีหลังความตาย—ซึ่งบ่งบอกว่าผู้คนมีความเป็นอมตะโดยกำเนิด—
มีจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้สามัญชนกลายเป็นพลเมืองที่ซื่อสัตย์ นักปรัชญา นักเทววิทยา
และรัฐบุรุษได้พัฒนาสิ่งที่เป็นที่รู้จักในศตวรรษแรกก่อนคริสตกาล เป็น "หลักคำสอนสองประการ"
หรือการสอน "ความจริงสองประการ"

หลักคำสอน "ความจริงสองประการ" นี้แสดงออกผ่านศาสนาลึกลับเป็นหลัก
ไม่กี่คนที่เริ่มเข้าสู่ระดับสูงสุดของความลึกลับได้รับการบอกความจริงเกี่ยวกับความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ
 ฮาเดส ฯลฯ พวกเขาได้รับแจ้งว่าหลักคำสอนทั่วไปเป็นเรื่องโกหก แต่ให้ประโยชน์เพื่อควบคุมผู้คน
หลักคำสอน "ความจริงสองประการ" นี้ถูกกล่าวถึงในพจนานุกรมศาสนาและจริยธรรมว่า

"ความจริงอย่างหนึ่งสำหรับชนชั้นทางปัญญาและอีกประการหนึ่งสำหรับสามัญชน ถึงจุดไคลแมกซ์คือวลีที่ว่า 'สมควรแล้ว' เพื่อให้รัฐ [ประชาชน] ถูกหลอกหลวง" "

ประชาชนได้รับการบอกกล่าวอย่างหนึ่ง และปัญญาชน (ที่จริงแล้วเป็นผู้ริเริ่มในความลึกกลับ ตามที่เราจะได้เห็น) ได้รับการบอกเล่าความจริงที่เปลี่ยนแปลง ผู้นำจะไม่บอกความจริงแก่ผู้คนที่พวกเขาตระหนักดี พจนานุกรมศาสนาและจริยธรรมแสดงให้เห็นว่าชายเหล่านี้ล้อเลียนความมกมายของคนทั่วไปในการยอมรับ คำสอนของพวกเขาอย่างไร

"ซิเซโรเป็นขุนนาง [นักบวชชาวโรมัน] แต่เขาก็พูดด้วยความเห็นชอบของกาโต้ว่า เขาสงสัยว่าผู้อุปถัมภ์คนหนึ่งจะได้พบกับอีกคนได้อย่างไรโดยไม่หัวเราะ"

พจนานุกรมศาสนาและจริยธรรมยังคงดำเนินต่อไป:

"ปรัชญายุคสุดท้ายของกริชพิสูจน์ให้ชาวโรมันเห็นว่ารากฐานของศาสนาของเขาไม่มีมูลความจริง แต่การดำรงอยู่ของศาสนานั้นขาดไม่ได้สำหรับการรักษารัฐ ความขัดแย้งระหว่างความเชื่อส่วนตัวกับความประพฤติสาธารณะสามารถเห็นได้ในเอ็นนีอุส . เขาเขียนบทความรวบรวมหลักคำสอนที่สงสัยขึ้นสูงและเขายังเขียนบทวิพากษ์ซึ่งมีการแสดงวงจรรทั้งหมดของเทพเจ้าโรมันและได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพมากที่สุด" เอ็นนีอุสใช้วิธีการสอนแบบสองหลักคำสอนที่คุ้นเคย

หลักคำสอนคู่ปรากฏอยู่ในแผนปรัชญาทั้งหมด

การสังเกตที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งเกี่ยวกับคำสอนของนักปรัชญาอกริตและ/หรือนักศาสนศาสตร์คือ พวกเขาทั้งหมดปฏิบัติตามวิธีการสอนแบบ "สองหลักคำสอน" พิธาโกรัสในศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสตกาล เพลโต อริสโตเติล และแม้แต่ในศตวรรษแรก ก็มีหลักคำสอนสองข้อเสมอ! สาวกของพวกเขาได้รับการบอกความจริงอย่างสม่าเสมอ (เท่าที่นักปรัชญาเข้าใจ) และคนทั่วไปก็ได้รับการบอกเล่าเรื่องราวเท่าที่จำเป็นเพื่อควบคุมพวกเขาและทำให้พวกเขาปกครองได้

สังเกตคำสอนของนักปรัชญาอกศาสนากลุ่มแรกๆ คนหนึ่ง: พิธาอริส Origen พูดถึงเขาและระบบของเขา:

“พระองค์ทรงแบ่งสาวกออกเป็นสองประเภท แบบหนึ่งเรียกว่าลึกกลับ อีกแบบหนึ่ง แบบนอกริต สำหรับผู้ที่ [คนแรก] พระองค์วางใจในหลักคำสอนที่สมบูรณ์แบบและประเสริฐกว่า สำหรับคนเหล่านี้ [หลัง] นิยมและหยาบคายมากกว่า” (ว่าด้วยปรัชญา).

ดร. วอร์เบอร์ตัน ผู้กล่าวถึงส่วนนี้เกี่ยวกับพีธาโกรัส กล่าวว่า "นี่
เราอาจแน่ใจว่าจะโน้มน้าวเขาไปสู่การปลุกฝังหลักคำสอนสองประการที่มากกว่าปกติ Warburton
เป็นหนึ่งในหลาย ๆ คนที่ตระหนักว่านักปรัชญาทุกคนใช้ double

ปีทาโกรัส (ค. 570-490 ปีก่อนคริสตกาล) —
จิตวิญญาณของนักปรัชญาชาวกรีกเป็นอมตะและต้องผ่านการจุติมาหลายครั้งทั้งมนุษย์และสัตว์

การสอนหลักคำสอน เป็นเรื่องธรรมดาที่ต้องทำ

Timaeus Locrus

สาวกที่สนิทสนมคนหนึ่งของพีธาโกรัสกล่าวถึงความเป็นอมตะของจิตวิญญาณและการลงโทษทันทีหลังความตาย:

“ในขณะที่เรารักษาร่างกายด้วยการรักษาที่ไม่ดี เมื่อสิ่งที่เป็นกุศลที่สุดไม่มีผล เราจึงระงับจิตเหล่านั้น [ของสามัญชน] ด้วยสัมพันธภาพอันเป็นเท็จ ซึ่งจะไม่ถูกชกแจงด้วยความจริง จึงมีเหตุจำเป็นแห่งการปลุกฝังความน่าสะพรึงกลัวของการทรมานต่าง ๆ เหล่านี้” (ชีวิตโลก).

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เป็นการอธิบายยิ่งที่จะใช้เวลานานมากเท่าที่จำเป็นเพื่อสอนผู้คน!

จิตใจตามธรรมชาติของมนุษย์นั้นวิปริตเพียงใด (เยเรมีย์ 17:9)

เรามีประจักษ์พยานที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับกาเลนเกี่ยวกับหลักคำสอนสองประการของเพลโต
กลายเป็นนักเขียนทางการแพทย์ในสมัยโบราณที่เขียนไว้ในศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสตศักราช สังเกตว่า:

“เพลโตประกาศว่าสัตว์ต่าง ๆ มีวิญญาณอยู่เสมอ [คือ สัตว์ทุกชนิดรวมถึงมนุษย์ล้วนมีวิญญาณอมตะ] ซึ่งทำหน้าที่ทำให้เคลื่อนไหวและแข็งแรงร่างกายของพวกมัน แต่สำหรับหิน ไม้ และสิ่งที่เราเรียกกันทั่วไปว่าส่วนที่ไม่มีชีวิต การสร้างทั้งหมดนี้เขากล่าวว่าค่อนข้างยากจนในจิตวิญญาณ และใน Timaeus ของเขาซึ่งเขาอธิบายหลักการของเขากับสาวกของเขาและเลือกเพื่อน ๆ เขาได้ละทิ้งความคิดทั่วไปประกาศว่ามีวิญญาณที่กระจายไปทั่วจักรวาล ซึ่งก็คือการขับเคลื่อนและแผ่ขยายไปทุกส่วนของมัน ตอนนี้เราอย่าไปจินตนาการว่าในกรณีนี้ เขาไม่เห็นด้วยกับตัวเองหรือถือหลักคำสอนที่ขัดกัน มากกว่าอริสโตเติลและซีโอฟราตัสจะต้องถูกตั้งข้อหาขัดแย้งเมื่อพวกเขาประกาศว่าสาวกของตนตามหลักคำสอนที่แท้จริงของตน และแก่สามัญชน หลักการของธรรมชาติอื่น” (ในคณะธรรมชาติ).

นักปรัชญาเหล่านี้เล่าเรื่องนิทานให้คนทั่วไปฟัง แต่พวกเขาบอกความจริง (ความจริงที่พวกเขาโกหกประชาชน) แก่สาวกของตน สังเกตว่า Galen กล่าวว่าเพลโตบอกผู้คนมากมายเกี่ยวกับความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ แต่สำหรับเพื่อนแท้ของเขา เขาพูดอย่างถูกต้องว่าวิญญาณสากลดวงเดียวได้แผ่ซ่านไปทั่วจักรวาลเพื่อให้ทุกคนมีชีวิต

ไม่มีอะไรเกี่ยวกับความเป็นอมตะของจิตวิญญาณที่บอกกับกลุ่มหลัง
เป็นที่แน่ชัดว่าเพลโตเองไม่ได้เชื่อเรื่อง ไร้สาระเช่นนั้นจริง ๆ แม้ว่าเขาจะสอนเรื่องนี้แก่ฆราวาสก็ตาม

ฟิงสตราโบที่รู้ว่าเพลโตสอนอะไรจริงๆ เขาพูดถึงเกี่ยวกับหลักคำสอนทางศาสนาของชาวอินเดียนแดง

"พวกเขาประดิษฐ์นิทานตามลักษณะของเพลโตเช่นกันเกี่ยวกับความเป็นอมตะของจิตวิญญาณและการลงโทษในนรกและสิ่งอื่น ๆ ในลักษณะนี้"

อ่านการยอมรับอย่างกล้าหาญของเพลโต: "สำหรับสัญลักษณ์ในบันทึกส่วนตัว
คุณต้องการที่จะรู้จักหมายที่จริงจังของฉันและมีความรู้สึกที่แท้จริงของฉันจากจดหมายเหล่านั้นที่ไม่รู้
และจดจำว่า (คำ) พระเจ้า [เช่น พระเจ้า — เอกพจน์] ขึ้นต้นจดหมายที่จริงจัง และคำว่า gods [เช่น gods —
พหูพจน์] ก็เริ่มต้นขึ้นต้นหนึ่งที่ไม่ใช่อย่างอื่น"

จำเป็นต้องโกหก

เป็นที่ทราบกันดีว่าคำสอนของเพลโตเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณและการลงโทษในนรกเป็นคำ
สอนที่แปลกใหม่ของเขา ซึ่งมีไว้สำหรับการบริโภครของสาธารณะ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นนิทาน
แต่ที่น่าแปลกก็คือ เพลโตและนักปรัชญาคนอื่น ๆ ไม่รู้สึกผิดในการสอนเรื่องดังกล่าว
พวกเขาคิดว่า การโกหกเป็นสิ่งจำเป็น!

ไซเนซิออสนักเล่นเพลโตนิสต์ผู้รอบรู้บอกพวกเราว่า "ปรัชญานั้น เมื่อบรรลุถึงความจริงแล้ว
อนุญาตให้ใช้คำโกหกและเรื่องแต่ง"

เหล่านี้เป็นข้อเท็จจริงที่รู้จักกันดี นักปรัชญาสมัยโบราณมักใช้เรื่องโกหกและเรื่องแต่ง

พวกนอกรีตในสมัยโบราณเชื่อว่าประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขอบเขตของศาสนา
จำเป็นต้องถูกหลอก พวกเขาเชื่อว่าสมควรแก่รัฐ แม้แต่ Roman Pontifex Maximus (มหาปุโรหิต) Scaevola
ก็ประกาศอย่างตรงไปตรงมาว่า "สังคมควรถูกหลอกในศาสนา"

ออกัสตินบอกเราอีกว่า:

“วาร์โรที่กล่าวถึงศาสนาว่าอย่างชัดแจ้งว่ามีความจริงหลายอย่างที่ไม่สมควรที่คนทั่วไปควรรู้
และความเท็จมากมายที่ยังมีประโยชน์ที่ผู้คนจะได้รับเป็นความจริง”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพีทาโกรัส เพลโต อริสโตเติล และคนอื่นๆ
สอนเรื่องโกหกเกี่ยวกับความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ
และพวกเขาหัวเราะเยาะต่อหลักคำสอนเรื่องการลงโทษในนรกทันทีหลังความตาย คนพวกนี้รู้ดี

ดร. วอร์เบอร์ตัน นักคลาสสิกที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านศาสนานอกรีต
ข้อสังเกต:

แนวคิดเรื่องนรกในยุคกลางแสดงให้เห็นว่าคนบาปต้องถูก โค้นล้มไปตลอดกาลในหลุมบ่อที่กำลังลุกไหม้

ความตายของการลงโทษที่โหดร้ายและการทรมานจากต่างประเทศนั้นได้รับการปลุกฝังในคนทั่วไปในสมัยโบราณเพื่อทำให้พวกเขาปกครองได้ดียิ่งขึ้น

“เป็นความจริงอย่างยิ่งที่เพลโตในการเขียนของเขาปลุกฝังหลักคำสอนของสถานะรางวัลและการลงโทษในอนาคต แต่สิ่งนี้ในความหมายโดยรวมของประชากรเสมอ: วิญญาณของคนป่วยลงไปในเวลาและสุกร [โดยอาศัยอำนาจตาม ความเป็นอมตะของพวกเขา] ว่าคนที่ไม่ได้ฝึกหัดนอนอยู่ใน โคลนและโสโครก มีผู้พิพากษาสามคนแห่งนรกและพุดถึง Styx, Cocytus, Acheron เป็นต้น และจริงจิงมาก แสดงว่าเขามีจิตใจที่เชื่อได้ แต่เขาเชื่อนิทานเหล่านี้จริงหรือ เราอาจมั่นใจได้ว่าเขาไม่ได้ทำ”

สิ่งที่ผู้นำศาสนจักรสอน

คุณคิดว่าหลักคำสอนเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณมาจากพระคัมภีร์โดยตรงหรือไม่? คุณเชื่อหรือไม่ว่าหลักคำสอนที่พวกเราส่วนใหญ่ได้รับการปลุกฝังให้เชื่อว่าเป็นหลักคำสอนที่แท้จริงของการเปิดเผยของพระเจ้าเอง แทนที่จะติดตามการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์

ผู้นำคริสตจักรยุคแรกบางคนทำตามคำสอนของคนนอกศาสนา

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 2 โรงเรียนที่นับถือศาสนาคริสต์ในเมืองอเล็กซานเดรีย ประเทศอียิปต์ ได้นำลัทธิเพลโตนิสม์และคัมภีร์ไบเบิลมาใช้เป็นลัทธิความเชื่อของพวกเขา Origen หนึ่งในหัวหน้าครูของพวกเขาเขียนว่า: "วิญญาณเป็นอมตะ" เขายังคงพุดถึง "The Platonist ผู้ซึ่งเชื่อในความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ"

สังเกตว่า คำสอนนี้มาจากเพลโต ไม่ใช่พระคัมภีร์!

Tertullian ครูสอนคนสำคัญอีกคนในช่วงท้ายของศตวรรษที่ 2 เขียนว่า: "สำหรับบางสิ่งที่รู้กัน แม้โดยธรรมชาติ: ความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ เช่น ถูกครอบครองโดยคนจำนวนมาก ... ฉันอาจใช้ดังนั้น ความคิดเห็น ของเพลโต เมื่อเขาประกาศว่า: 'ทุกดวงวิญญาณเป็นอมตะ'"

อย่างไรก็ตาม แม้ในช่วงปลายศตวรรษที่สี่ นักเขียนและครูชาวคาทอลิกบางคน เช่น Ambobius กล่าวถึงผู้ที่ "ถูกพาตัวไปพร้อมกับความเห็นพุ่มเพื่อยของตัวเองว่าวิญญาณเป็นอมตะ.... คุณจะละทิ้งความโง่เขลาที่เป็นนิสัยของคุณหรือไม่ บรรดาผู้ที่อ้างว่าพระเจ้าเป็นบิดาของพวกเขา และยืนยันว่าท่านเป็นอมตะเหมือนที่พระองค์เป็นอยู่"

แต่ความจริงก็คือๆ จมอยู่ใต้กระแสน้ำของลัทธินอกรีตและถูกประณามจริงๆ ก่อนการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ สกาลาเตรันในปี ค.ศ. 1513 ได้ออกคำสั่งดังต่อไปนี้:

“ในสมัยของเรานี้...ผู้หว่านข้าวละมาน ศัตรูเก่าแก่ของเผ่าพันธุ์มนุษย์
ได้กล้าที่จะหว่านและเลี้ยงดูในทุ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า ความคิดพลาดอันน่าสะพรึงกลัว
มักถูกปฏิเสธโดยผู้ศรัทธาเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในธรรมชาติของ วิญญาณที่มีเหตุผล (animarationalis)
ที่มันเป็นมนุษย์ หรือสิ่งเดียวกันในมนุษย์ทุกคน และบางคน ที่เป็นนักปรัชญาที่ฉ้อฉล
ประกาศว่าสิ่งนี้เป็นจริง อย่างน้อยตามปรัชญา เราปรารถนาจะใช้การเหยียวยาทีที่เหมาะสมกับโรคระบาดนั้น
ด้วยความเห็นชอบของสภาศักดิ์สิทธิ์ ประณามและประณามทุกคนที่ยืนยันว่าจิตวิญญาณทางปัญญา
(animintellectiva) เป็นมนุษย์”

ระหว่างการปฏิรูป แทนที่จะกลับไปสู่ "ความเชื่อที่เคยส่ง"
ส่วนใหญ่ยังคงดำเนินต่อไปในข้อผิดพลาดแบบนอกรีตแบบเดียวกับที่ความคิดของมนุษย์คงอยู่ต่อไป

มุมมองดั้งเดิมของโปรเตสแตนต์

อย่างไรก็ตาม
ชาวโปรเตสแตนต์ในยุคแรกบางคนพยายามละทิ้งหลักคำสอนเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ มาร์ติน
ลูเธอร์ประกาศว่าพระคัมภีร์ไม่ได้สอนเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ
นี่คือคำพูดของลูเธอร์ซึ่งกล่าวถึงปี ค.ศ. 1522:

“ในความคิดของข้าพเจ้ามีความเป็นไปได้ว่า แท้จริงแล้ว
คนตายหลับไหลอยู่ในความรู้สึกรึ้นกไม่ถึงจนถึงวันพิพากษา อาจมีข้อยกเว้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น
วิญญาณของคนตายอาจไม่หลับไหล
..เช่นเดียวกับที่ผู้มีชีวิตล่วงไปในนิรทรากาลล่วงไปในยามพลบค่ำถึงการจลาจลใน

ความพยายามอันไร้ผลของมาร์ติน ลูเธอร์ในการกำจัดแนวคิดเรื่องวิญญาณอมตะ
ในไม่ช้าก็ลืมนำไปโดยขบวนการ โปรเตสแตนต์

มัทธิว 10:28
หลายคนถามถึงความหมายของมัทธิว 10:28 โองการนี้อ่านว่า "และจงกลัวผู้ที่ฆ่าร่างกาย
แต่ไม่สามารถฆ่าจิตวิญญาณได้ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงสามารถทำลายทั้งวิญญาณและร่างกายในนรกได้"
ข้อนี้กล่าวโดยตรงว่าแม้ว่าชายคนหนึ่งอาจฆ่าอีกคนหนึ่ง
แต่นักฆ่าไม่สามารถทำให้เกิดความพินาศของชีวิตได้ มนุษย์สามารถทำลายชีวิตมนุษย์ได้
แต่พระเจ้าได้กำหนดให้ทุกคนจะฟื้นคืนชีวิต (ยอห์น 5:28-29)
พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นผู้พิพากษาสูงสุดและขอสงวนสิทธิ์ในการทำลายชีวิต โดยเด็ดขาดสำหรับพระองค์เอง
หากพระองค์ทรงเห็นว่าจำเป็นในทุกกรณี

ความหมายของมัทธิว 10:28 คลุมเครือเพราะคำว่า "วิญญาณ"

ได้สูญเสียความหมายที่แท้จริงไปในแวดวงศาสนา แท้จริงแล้ว "วิญญาณ" หมายถึง "ชีวิต" นั่นเอง
เมื่อเข้าใจความหมายนี้แล้ว พระคำรัสของพระเยซูก็ชัดเจน

คำว่า "วิญญาณ" ในภาษาอังกฤษแปลมาจากคำภาษากรีก psuche และคำภาษาฮีบรู nephesh
ซึ่งทั้งสองคำนี้หมายถึงสิ่งมีชีวิตที่มีลมหายใจ เมื่อกล่าวถึงมนุษย์หรือสัตว์ "วิญญาณ"
ไม่เคยหมายถึงสิ่งที่เป็นอมตะในมนุษย์หรือสัตว์ มันเกี่ยวข้องกับชีวิตของสิ่งมีชีวิตทางกายภาพทั้งหมด

ในเลวีนิติ 17:11 คำว่า "ชีวิต" ที่แปลว่า "ชีวิต" มาจากคำภาษาฮีบรูเดียวกันกับคำว่า "วิญญาณ"
และสามารถแปลได้อย่างแม่นยำเช่นเดียวกันว่า "เพราะว่าวิญญาณของเนื้อหนังอยู่ในเลือด"
พระเยซูทรงสละพระชนม์ชีพ (แปลจากคำภาษากรีกที่มีความหมายเดียวกันว่า "วิญญาณ") เป็นค่าไถ่เรา
(มาระโก 10:45) โดย

การเทวิญญาณของพระองค์ (โลหิตแห่งชีวิต) เพื่อชำระบาป (อิสยาห์ 53: 12) "วิญญาณ;" ดังนั้น
หมายถึงชีวิตทางกายภาพของมนุษย์หรือสัตว์

วิญญาณเป็นสิ่งที่สามารถทำลายได้ เอเสเคียลกล่าวสองครั้งว่า: "วิญญาณที่ทำบาปจะตาย" (เอเสเคียล
18:4, 20)

พระเจ้าสามารถทำลายร่างกายและจิตวิญญาณหรือชีวิตได้ ดูจากคำพูดของพระเยซูว่า:
"แต่เราจะเตือนคุณล่วงหน้าว่าคุณจะกลัวใคร: จงกลัวเขาซึ่งหลังจากที่เขาฆ่าแล้วมีอำนาจที่จะโยนลงในนรก
[บึงไฟ - ความตายครั้งที่สองครั้งสุดท้าย]" (ลูกา 12:5) .

พระเจ้าอนุญาตให้มนุษย์มีพลังในการใช้ชีวิตทางร่างกาย แต่นั่นทำให้ชีวิตหยุดลงชั่วคราวเท่านั้น
นั่นคือความตายครั้งแรก (ฮีบรู 9:27)

พระเจ้ามีอำนาจที่จะฟื้นคืนพระชนม์
และหากพระองค์ทรงพิพากษาบุคคลที่ไม่คู่ควรที่จะอยู่ในอาณาจักรของพระองค์
ผู้ถูกสาปแช่งจะถูกโยนลงไปในบึงไฟเพื่อเผาผลาญให้สิ้นซาก
นี่เป็นการตายครั้งที่สองที่จะไม่มีการฟื้นคืนชีพ (วิวรณ์ . 20:14-15; มาลาคี . 4:1) ร่างกายและชีวิต (วิญญาณ)
ของผู้ชั่วร้ายที่แก้ไขไม่ได้จะถูกทำลายตลอดกาลด้วยไฟแห่งเกเฮนนา (นรก)

คำสอนดั้งเดิมของลูเธอร์ไม่เคยหยุดทำให้นักเทววิทยานิกาย โปรเตสแตนต์อับอายที่ยอมรับคำสอนของอียิปต์โบราณและกรีก

นักปฏิรูปโปรเตสแตนต์พบว่าผู้คนไม่เต็มใจที่จะเปลี่ยนหลักคำสอนของพวกเขา นักปฏิรูปเองค่อยๆ
ยอมจำนนต่อขนบธรรมเนียมที่นิยม ซึ่งเป็นประเพณีที่มีรากฐานมาจากปรัชญาอนุกริตและการเก็งกำไร
ดังนั้น

ผู้ที่ไปโบสถ์ส่วนใหญ่ในทุกวันนี้จึงเชื่อหลักคำสอนเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณเพียงเพราะพวกเขา
ยอมรับการคาดเดาที่สืบทอดมาจากนักปรัชญากรีกในสมัยโบราณอย่างไม่ต้องสงสัย

อัครสาวกเปาโลเขียนเกี่ยวกับการคาดเดาในลักษณะนี้ว่า

"จงระวังอย่าให้ใครมาทำลายท่านด้วยปรัชญาและการหลอกลวงที่ไร้สาระ ตามประเพณีของมนุษย์
หลังจากพื้นฐานของโลก และไม่ใช่ว่าหลังจากพระคริสต์" (โคโลสี .2:8)

พระคัมภีร์ไม่ใช่แหล่งที่มาของความเชื่อทั่วไปในเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ
มันสอนอย่างชัดเจนว่ามนุษย์เป็นมนุษย์ ทางร่างกาย ทางเนื้อหนัง ของฐิติ
ลองดูสิ่งที่พระเยซูคริสต์ตรัสจริงๆ

พระคริสต์ทรงสอนอะไรจริงๆ?

หลายคนเชื่อมั่นว่าพระเยซูต้องสอนเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ
เพราะพวกเขาเคยได้ยินว่าพระองค์ทรงสอนหลักคำสอนนี้จริงๆ

แต่พระองค์ไม่?

มาดูกันว่าพระคัมภีร์กล่าวอย่างไร

เมื่อพระเยซูส่งสาวกของพระองค์ออกไปทำภารกิจฝึกอบรมระหว่างการศึกษาของพระองค์
พระองค์ประทานคำแนะนำสำหรับการเดินทางของพวกเขา

เขารู้ว่าพวกเขาจะติดต่อกับคนที่เกลียดชังความจริง ผู้ซึ่งพยายามจะฆ่าพวกเขาบางคนด้วยซ้ำ

ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสว่า "และอย่ากลัวผู้ที่ฆ่าร่างกาย แต่ไม่สามารถฆ่าจิตวิญญาณได้"

แต่จงกลัวพระองค์ที่สามารถทำลายทั้งจิตวิญญาณและร่างกายในนรกได้" (มัทธิว 10:28)

พระคริสต์ตรัสอย่างชัดเจนว่า "วิญญาณ" (กรีก — psuche) สามารถถูกทำลายได้ด้วยไฟ!

เมื่อชายหนุ่มคนหนึ่งมาหาพระเยซูและถามว่าเขาควรทำอะไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์
พระคริสต์ไม่ได้แจ้งว่าตนได้ครอบครองแล้ว ในรูปของ

วิญญาณภายใต้อัลตา

"วิญญาณใต้แท่นบูชา" ที่กล่าวถึงในวิวรณ์ 6:9-11 คืออะไร?

บางคนอ้างว่าชื่อเหล่านี้พิสูจน์ความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ

แต่พระคัมภีร์เองได้พิสูจน์ว่าวิญญาณเป็นมนุษย์โดยธรรมชาติ และคำอธิบายทั้งหมดเป็นสัญลักษณ์

ยอห์น "อยู่ในจิตวิญญาณ" (วิวรณ์ 4:2) ตลอดระยะเวลาการเปิดฉนิกทั้งเจ็ด

เหตุการณ์ที่ยอห์นเห็นด้วยใจไม่เกิดขึ้น! สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น "ปรโลก" (วิวรณ์ 4:1)

ยอห์นเห็นอะไร? เขาเห็นในนิมิตหนังสือหรือม้วนหนังสือซึ่งพระเยซูเริ่มเปิด (วิวรณ์ 5:5)
เมื่อตราประทับแต่ละดวงถูกเปิดเผย

ยอห์นเห็นการตราประทับจากสวรรค์เกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก

เมื่อพระคริสต์เสด็จมาที่ตราประทับที่ห้า ยอห์น "เห็นวิญญาณของผู้ที่ถูกสังหารที่ได้แทนบูช"
การตีความพระคัมภีร์ของตราผนึกทั้งเจ็ดนี้มีให้ในมัทธิว 24 ดวงตราที่ห้าเป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์ยาก
(มัทธิว 24:9-28)

ความทุกข์ยากมาถึงนักบุญของพระเจ้าในรูปแบบต่างๆ ในช่วงยุคกลาง และมันจะเกิดขึ้นอีกครั้ง
วิญญาณที่ "ถูกสังหาร" ได้รับคำสั่งให้ "พักผ่อนสักระยะหนึ่ง
จนกว่าเพื่อนผู้รับใช้ของพวกเขาและพี่น้องของพวกเขาที่สมควรจะถูกฆ่าอย่างที่เป็นอยู่จะสำเร็จ" (วิวรณ์
6:9, 11)

วิญญาณที่ร้องว่า "ล้างแค้นให้โลหิตของเรา" เปรียบได้กับโลหิตของอาเบลที่
"ร้องทูลพระเจ้าจากพื้นดิน" (ปฐมกาล 4:10) เลือดไม่พูด! การเป็นตัวแทนเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ตัวอักษร
แต่เป็นสัญลักษณ์

"วิญญาณได้แทนบูช" เป็นเพียงสัญลักษณ์แทนการทรมานของนักบุญ
เช่นเดียวกับที่เลือดของวัวผู้ในการถวายเครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิมถูกเทลงได้แทนบูช (เลวีนิติ 4:7)
ดังนั้นวิสุทธิชนเหล่านี้จึงปรากฏแก่ยอห์นว่าอยู่ได้แทนบูช
เฉกเช่นคำอธิษฐานของนักบุญเทียบได้กับเครื่องหอมที่นำมาสู่แทนบูชแห่งสวรรค์ (วิวรณ์ 5:8; 8:3)
ดังนั้นคำอธิษฐานของวิสุทธิชนผู้พลีชีพเหล่านี้จึงมาถึงแทนบูชของพระเจ้าในนิมิตเชิงสัญลักษณ์

ธรรมิกชนเหล่านี้ที่สิ้นพระชนม์ในพระคริสต์ไม่ได้อยู่บนสวรรค์ บนแผ่นดินโลก ในบริเวณขอบรก
ที่ชำระล้าง หรือสภาวะเคลื่อนไหวอื่นๆ พวกเขา "หลับ" ในหลุมศพ
รอคอยการฟื้นคืนพระชนม์เมื่อพระคริสต์เสด็จมา (1 เธสะโลนิกา 4:15-17) เมื่อถึงเวลานั้น พวกเขาจะ
"ครอบครองบนแผ่นดินโลก" (วิวรณ์ 5:10; 20:4)

วิญญาณ "อมตะ" แต่พระองค์ตรัสว่า "...แต่ถ้าท่านจะเข้าสู่ชีวิต จงรักษาพระบัญญัติ" (มัทธิว 19:17)
"ข้อความสีทอง" ของพระคัมภีร์เป็นข้อพิสูจน์อีกประการหนึ่ง

"เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์

เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่ [ในทางกลับกัน] จะมีชีวิตนิรันดร์" (ยอห์น 3:16).

แม้แต่ข้อพระคัมภีร์ที่อ้างอิงบ่อยที่สุดข้อนี้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาเพื่อมนุษย์จะไม่พินาศ
และในทางกลับกัน พวกเขาอาจจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์

พระคริสต์ทรงบอกคนกลุ่มหนึ่งเมื่อพวกเขาทูลพระองค์ถึงชาวกาลิลีที่ล่วงลับไปแล้วว่า "เราบอกท่านว่า ไม่
แต่เว้นแต่ท่านกลับใจใหม่ พวกท่านทุกคนก็จะพินาศเช่นเดียวกัน" (ลูกา 13:3-5)

แล้วลาซาร์ล่ะ?

ผู้อ้างตัวเป็นคริสเตียนส่วนใหญ่เชื่อว่าพื้นฐานของหลักคำสอนเรื่อง "ความเป็นอมตะ" ของจิตวิญญาณพบได้ในคำอุปมาของพระคริสต์เรื่องลาซาร์และเศรฐฐิ แต่ส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าคัมภีร์ไบเบิลกล่าวอย่างไรเกี่ยวกับอุปมานี้ คุณจะเห็นว่าขอทานและเศรฐฐิเสียชีวิตทั้งคู่ (ลูกา 16:22) ช่องว่างไม่อนุญาตให้มีคำอธิบายโดยละเอียดของอุปมานี้ที่นี่ หากคุณยังไม่ได้อ่านหนังสือเล่มเล็กฟรีที่น่าทึ่ง Is There A Real Hell Fire? แล้วเขียนในทันที

คำถามที่น่าประหลาดใจบางคำถามอาจจะเกิดขึ้นหากหลักคำสอนนอกรีตของจิตวิญญาณอมตะเป็นความจริง ทำไม ถ้า "วิญญาณ" จากไปในทันทีเพื่อไปยัง "บาเหน็จแห่งสวรรค์" เมื่อสิ้นพระชนม์ พระเยซูคริสต์ทรงชุบลลาซาร์เพื่อนอันเป็นที่รักของพระองค์หรือไม่?

เหตุใด ถ้าจุดประสงค์ทั้งหมดของพระเยซูคริสต์คือการช่วยจิตวิญญาณของเรา พระองค์เรียกลาซาร์กลับเข้าไปในร่างกายที่บอบบางของมนุษย์ เมื่อเขาประสบ "ความสุขสวรรค์" มาแล้ววันเต็มแล้วหรือ? (ยอห์น 11) สิ่งนี้สมเหตุสมผลหรือไม่? มันเป็นตรรกะ?

คำตอบนั้นชัดเจน

พระเยซูไม่ได้สอนหลักคำสอนใด ๆ เกี่ยวกับ "ความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ" เลย! ตรงกันข้าม พระองค์ทรงสอนว่า "วิญญาณ" จะพินาศเว้นแต่จะกลับใจ และพระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าพระเจ้ามีอำนาจที่จะเผามันในไฟเกเฮนนา ซึ่งเป็นความตายครั้งที่สอง

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรยุคแรก?

คำสอนที่สำคัญของคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ในยุคแรกมีศูนย์กลางอยู่ที่พระเยซูคริสต์ - และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จากความตาย!

เปาโลอธิบายในจดหมายที่ได้รับการคลอใจถึงชาวโครินธ์ว่า "บัดนี้ถ้าพระคริสต์ได้รับการประกาศให้ฟื้นจากความตายแล้ว ทำไมบางคนในพวกท่านว่าการฟื้นจากความตายไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย? คือพระคริสต์ไม่ทรงเป็นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเราก็เปล่าประโยชน์" (1 โครินธ์ 15:12-14)

แต่เหตุใดจึงต้องมีการฟื้นคืนชีพของร่างกาย หากวิญญาณอยู่ในสวรรค์แล้ว? คำตอบนั้นง่าย พันธสัญญาใหม่ทั้งเล่มพิสูจน์แล้ว วิญญาณไม่ไปสวรรค์ ตายและไปที่หลุมศพ

ความหวังแท้จริงเพียงอย่างเดียวของคริสเตียน ตามที่คริสตจักรเดิมได้รับการคลอใจ คือการบรรลุถึงการฟื้นคืนพระชนม์ พวกเขารู้และเข้าใจวิธีเดียวที่จะได้ชีวิตนิรันดร์คือการฟื้นจากความตาย “เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และการสามัคคีธรรมในการทนทุกข์ของพระองค์ ถูกทำให้สอดคล้องกับความตายของเขา ถ้าด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม ข้าพเจ้าจะบรรลุถึงการเป็นขึ้นจากตาย” (ฟิลิปปี 3:10-11)

เปาโลอธิบายความลึกซึ้งอันยิ่งใหญ่ที่ซ่อนอยู่แล้วซ่อนแล้ว และประกาศอย่างไม่หยุดยั้งแก่คริสเตียนต่างชาติในสมัยของเขา เปาโลกล่าวว่า "พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของเรา" (1 โครินธ์ 15:3) และอธิบายต่อไปในบทที่สิบห้าของ โครินธ์ที่หนึ่งทั้งบัพทว่าคนตายจะต้องถูกชุบให้เป็นขึ้นมา มิฉะนั้นความเชื่อทั้งหมดของเราก็เปล่าประโยชน์ (ข้อพระคัมภีร์) 16-17); ว่าร่างกายของมนุษย์เป็นดิน (ข้อ 47); และการเปลี่ยนแปลงโดยการฟื้นคืนพระชนม์จำเป็นก่อนที่จะเรามีชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 52)

ในวันฟื้นเทออสต์ เมื่อสร้างคริสตจักร พระเจ้าได้คลอใจอัครสาวกเปโตรให้กล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเกี่ยวกับดาวิดผู้เฒ่าผู้แก่อย่างอิสระว่า เขาทั้งตายและถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของเขายู่กับเรา จวบจนทุกวันนี้" (กิจการ 2:29)

เปโตรกล่าวต่อไปว่า “เพราะว่าดาวิดไม่ได้เสด็จขึ้นสวรรค์..” (ข้อ 34) คุณสังเกตเห็นหรือไม่? ดาวิด บุษบตามพระทัยพระเจ้า (กิจการ 13:22) มิได้อยู่บนสวรรค์!

วิญญาณกลับชาติมาเกิดหรือไม่?

การกลับชาติมาเกิดเป็นความเชื่อที่ว่าหลังจากความตาย "วิญญาณ" ของบุคคลจะอาศัยในสัตว์ แมลง หรือมนุษย์อีกคนหนึ่ง กระบวนการนี้บางครั้งเรียกว่า

ความเชื่อเรื่องการกลับชาติมาเกิดปรากฏออกมาในหลายรูปแบบและหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศาสนาของชนเผ่าตะวันออกและดึกดำบรรพ์ ชนเผ่าแอฟริกันบางเผ่าถึงกับเชื่อว่าวิญญาณพลัดถิ่นสามารถอาศัยอยู่บนต้นไม้ได้ ในบางส่วนของเอเชีย เชื่อกันว่าวิญญาณจะเข้าสู่พืชผล จึงมีการจัดพิธีศพเพื่อรองรับปีเกษตรกรรม บางคนเชื่อว่าวิญญาณออกจากร่างกายผ่านทางจมูกหรือปากและเป็นตัวเป็นตนในลมหายใจของบุคคล รูปแบบของชีวิตสัตว์ที่มีสิทธิ์ได้รับวิญญาณที่ล่วงลับนั้นมีมากมายและหลากหลาย เชื่อกันว่านก ผีเสื้อ

ฟังพอน วัว สุนัข งู ฉลาม หนู ตัวต่อที่น่าเบื่อ ค้างคาว สัตว์ จระเข้ และรูปแบบชีวิตอื่น ๆ
อีกมากมายถือเป็นภาชนะรับวิญญาณ

บางทีระบบความเชื่อที่โดดเด่นและซับซ้อนที่สุดในการเกิดใหม่อาจพบได้ในศาสนาฮินดู
"ในลัทธิฮินดูในภายหลัง metempsychosis [การกลับชาติมาเกิด] ได้พัฒนาอย่างมหึมา . .
เชื่อกันว่ามีรูปแบบการดำรงอยู่ 8,400,000
รูปแบบซึ่งวิญญาณทั้งหมดจะต้องผ่านไปก่อนที่จะกลับสู่แหล่งกำเนิดในเทพ" (Encyclopedia Britannica,
XI Edition , บทความ "Metempsychosis") ความคิดเรื่องการกลับชาติมาเกิดไม่ได้เกิดขึ้นเร็ว ๆ
นี้อย่างแน่นอน

ชาวอียิปต์โบราณรู้สึกว่ามีสิทธิพิเศษเพียงไม่กี่คนมีทางเลือกหลังจากความตายในการเลือกรูปแบบชีวิตที่พวกเขาต้องการจะอาศัยอยู่ เพลโตปราชญ์ชาวกรีกยังเป็นผู้สนับสนุนแนวคิดเรื่องจิตวิญญาณอมตะอีกด้วย เขาสอนว่าจำนวนวิญญาณคงที่ และการกำเนิดนั้นหมายถึงการอพยพของวิญญาณที่มีอยู่ก่อนเข้าสู่ร่างกายที่เกิดใหม่

แต่วิญญาณ "ที่มีอยู่ก่อน" เหล่านี้สามารถรับมือกับการระเบิดของประชากรได้อย่างไร
เนื่องจากจำนวนผู้คนบนโลกทุกวันนี้มีมากกว่าที่เคยเป็นมา
วิญญาณพิเศษทั้งหมดมาจากไหนเพื่อเติมเต็มจำนวนร่างกายที่เพิ่มขึ้น?
แล้วแมลงและสัตว์หลายพันล้านตัวที่มีชีวิตอยู่และตายไปแล้ว?

ที่สำคัญกว่านั้นคือความจริงที่ว่า การกลับชาติมาเกิดไม่ได้ตรงกับพระวจนะของพระเจ้า
การกลับชาติมาเกิดขึ้นอยู่กับหลักคำสอนเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ ถ้าวิญญาณไม่เป็นอมตะ
พวกเขาก็จะไม่สามารถย้ายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งได้
และพระคัมภีร์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นกรณีนี้ สังกตปฐมกาล 3:19:
"เจ้าจะกินขนมปังจนเหงื่อไหลออกหน้า จนกว่าเจ้าจะกลับเป็นดิน เพราะเจ้าเอาออกจากดินแล้ว
เจ้าเป็นผงกลีดิน และเจ้าจะกลับมาเป็นผงกลีดิน [ไม่ใช่ร่างกายของผู้อื่น]"

ปัญญาจารย์ 3:19, 20 ด้วยว่า "เพราะว่าสิ่งที่เกิดกับมนุษย์เกิดกับสัตว์เดียรัจฉาน
แม้สิ่งหนึ่งได้บังเกิดแก่เขา คนหนึ่งตาย อีกฝ่ายหนึ่งก็ตาย แท้จริงแล้ว พวกมันมีลมหายใจเดียว ผู้หนึ่งจึงไม่มี
ความเป็นใหญ่เหนือสัตว์ร้าย . . . ทั้งหมดไปในที่เดียว ทั้งหมดเป็นผงกลี และกลับเป็นผงกลีอีก"

สดุดี 146:4 กล่าวว่าเมื่อมนุษย์ตาย "ลมหายใจของเขาออกไป เขาจะกลับสู่โลกของเขา
ในวันนั้นความคิดของเขาก็พินาศ

จุดสารเล่มนี้อธิบายรายละเอียดมากขึ้นถึงธรรมชาติที่แท้จริงของมนุษย์
และเหตุใดเขาจึงไม่มีวิญญาณอมตะที่มีชีวิตอยู่หรือ "อพยพ" หลังความตาย

แน่นอน! พระเยซูคริสต์ยังบอกเราด้วยว่า "และไม่มีผู้ใดขึ้นสู่สวรรค์ เว้นแต่ผู้ที่ยกมาจากสวรรค์ คือบุตรของมนุษย์ผู้อยู่ในสวรรค์" (ยอห์น 3:13)

แล้ว "วิญญาณ" ในพันธสัญญาใหม่ล่ะ?

แต่ถ้าเราดูในพันธสัญญาใหม่ไม่ได้พูดถึง "การช่วยชีวิตมนุษย์" บางคนจะถาม ตัวอย่างเช่น เราอ่านว่าในวันเปิดทำการของศาสนจักรที่แท้จริง "...ผู้ที่รับพระวณะด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา และในวันเดียวกันนั้นก็มีการเพิ่มวิญญาณเพิ่มขึ้นอีกประมาณสามพันคน" (กิจการ 2:41) มีการพูดถึง "จิตวิญญาณ" เหล่านี้ว่า ได้กลับใจและเข้ามาในศาสนจักร

แต่จำไว้ว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณตรัสว่าวิญญาณสามารถถูกทำลายได้ แล้วคำตอบคืออะไร? ความจริงง่าย ๆ ก็คือ "วิญญาณ" เป็นเพียงสำนวนภาษาอังกฤษซึ่งหมายถึง "บุคคล" หรือ "ชีวิต" ภาษากรีกของพันธสัญญาใหม่พิสูจน์ได้

"วิญญาณ" หมายถึงอะไร

เชื่อหรือไม่ ไม่มีนิพจน์ใดในพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดในพระคัมภีร์ไบเบิลของคุณที่คำว่า "วิญญาณ" - ในการอ้างอิงถึงมนุษย์ - สามารถมีอะไรก็ได้ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอมตะ ชีวิตนิรันดร์ ชีวิตนอกกาย หรืออย่างอื่นนอกจากความตาย ชีวิตชั่วคราว

"วิญญาณ" ในภาษากรีก มาจาก psuche ซึ่งแปลว่า "ชีวิต ลมปราณแห่งชีวิต และชีวิตทางโลก" สอดคล้องกับภาษาฮีบรู nephesh ซึ่งมักหมายถึงชีวิตชั่วคราวของสัตว์ เห็นได้ชัดเจนทั้งจากการใช้ในพระคัมภีร์เก่าฉบับเซปตัวจินต์และจากปราชญ์ในพันธสัญญาใหม่ซึ่งเราจะมาพิจารณากันในตอนนี้นี้

ตัวอย่างพระคัมภีร์

คำว่า psuche ใช้สำหรับสัตว์ที่ต่ำกว่าสองครั้ง เหมือนกับที่ nephesh ชาวฮีบรูสามารถหมายถึงชีวิตของสัตว์ที่ต่ำกว่า มีพระคัมภีร์สองข้อสำหรับอ้างอิงอยู่ในวิวรณ์ 8:9 และ 16:3 ซึ่งมีคำว่า "ชีวิต" และ "วิญญาณ" โดยอ้างอิงถึงชีวิตของสัตว์ชั้นล่าง

วิญญาณและจิตวิญญาณและร่างกาย

1 เรสะโลนิกา 5:23 อ่านว่า: "และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะชำระคุณให้บริสุทธิ์ทั้งหมด และฉันอธิษฐานขอพระเจ้าทั้งวิญญาณและจิตวิญญาณและร่างกายของคุณได้รับการปกป้องน้อยกว่าการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา"

บางคนอ้างว่าข้อนี้พิสูจน์ "ความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ" แต่มัน? มาทำความเข้าใจกับสำนวนนี้ว่า "วิญญาณ จิตวิญญาณ และร่างกาย"

เปาโลกล่าวถึงความนึกคิดในมนุษย์เมื่อเขาใช้คำว่า "วิญญาณ" กับชีวิตทางกายภาพ เมื่อเขาใช้คำว่า "จิตวิญญาณ" (ดูวิวรณ์ 8:9 ซึ่งคำภาษากรีกเดียวกันนี้แปลว่า "จิตวิญญาณ" ใน 1 เรสะโลนิกา 5:23 คือที่แปลว่า "ชีวิต" หมายถึงชีวิตในทะเล และวิวรณ์ 16:3 ซึ่งแปลว่า "จิตวิญญาณ" แต่หมายถึงชีวิตใต้ท้องทะเลตามธรรมชาติอีกครั้ง) และเนื้อหนังเมื่อเขาใช้คำว่า "ร่างกาย"

เปาโลได้ชักชวนชาวคริสต์ในเมืองเทศซาโลนิกาให้รักษาความคิด ชีวิต และร่างกายทั้งหมดโดยปราศจากคำหยาบ — ได้รับการปกป้องจากโทษของความบาป — โดยรอการเสด็จมาของพระคริสต์ (ดู 2 โครินธ์ 7:1)

พระคัมภีร์เปิดเผยอย่างชัดเจนว่ามนุษย์เป็นมนุษย์ เป็นเนื้อหนังที่เน่าเปื่อย — สารอินทรีย์ที่มีชีวิตชั่วคราว เขาไม่มีชีวิตนิรันดร์ในตัวเอง - ไม่มี "วิญญาณอมตะ" เขาเป็นสิ่งที่มีชีวิตทางร่างกายที่ถูกลิขิตให้ตายและกลายเป็นผงธุลีและคงอยู่อย่างนั้น — ยกเว้นการแทรกแซงของผู้ทรงอำนาจ

แต่พระเจ้าได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาทำให้เราได้รับของประทานแห่งความเป็นอมตะและชีวิตนิรันดร์ในการฟื้นคืนพระชนม์จากความตาย

Psuche ถูกใช้โดยมนุษย์ในฐานะปัจเจก (เช่นเดียวกับที่เราพูดถึงเรือลำหนึ่งทีลงไปด้วยพร้อมกับทุกจิตวิญญาณบนเรือ หรือหลายชีวิตที่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถไฟ) และปรากฏ 14 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ว่าเป็น "วิญญาณ" พสุเซ ใช้ชีวิตของมนุษย์ ซึ่งสามารถสูญหาย ทำลาย ช่วยชีวิต และอื่น ๆ ได้ 58 ครั้ง และแสดง "ชีวิต" และ "วิญญาณ" สลับกัน

ได้ตรวจสอบการใช้ทั้งภาษาฮีบรูและ

ทุกปีมีผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์หลายพันคน จะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาหลังจากความตาย? วิญญาณของพวกเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่? ชีวิตดำเนินต่อไปในสถานที่อื่นที่ไม่ระบุหรือไม่?

คำภาษากรีก เราจะเห็นว่าไม่มีที่เดียวในพระคัมภีร์ที่แปลว่า "วิญญาณ" มีส่วนเกี่ยวข้องกับความเป็นอมตะของมนุษย์

การหลอกลวงของซาตาน

ซาตานมารผู้หลอกลวงผู้ยิ่งใหญ่ที่ประสบความสำเร็จในการปิดบังโลกทั้งใบด้วยหลักคำสอนเท็จเช่นนี้ (วิวรณ์ 12:9) ไม่เคยใช้ความเชื่อแบบเดียวกันเพื่อหลอกลวง

ในปัจจุบันนี้ มนุษย์ส่วนใหญ่เชื่อในนิทานเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับเขาที่จะมีปิศาจและวิญญาณชั่วร้ายปลอมตัวเป็น "วิญญาณที่จากไป" ของมนุษย์หลายคนเคยเห็นหรือได้ยินปรากฏการณ์พิเศษทางกายภาพและเหนือธรรมชาติจริง ๆ ซึ่งมีส่วนทำให้หลักคำสอนนอกรีตนี้คงอยู่ต่อไป

อย่างไรก็ตาม ในสมัยของซาอูล ผู้คนไม่เชื่อใน "ความเป็นอมตะ" ของจิตวิญญาณ ดังนั้น เมื่อ

ซาตานต้องการหลอกลวงใครก็ตามด้วยวิธีการ "เรียกกลับจากหลุมศพ" เขาใช้ร่างกายทั้งหมดในรูปของการประจักษ์ ไม่ใช่แค่เสียงหรือเคาะซึ่งควรจะเป็นตัวแทนของวิญญาณที่จากไป

อ่านในพระคัมภีร์ของคุณเอง เรื่องที่ซาอูลไปเยี่ยมแม่แม่มดแห่งเอนเดอร์ ซาอูลหมดหวังที่จะแสวงหาผู้หญิงที่มีวิญญาณที่คืนเคย (ปิศาจ) แทนที่จะเป็นพระเจ้า แทนที่จะปลอมตัวเป็นวิญญาณที่ล่องลับไปแล้วของซามูเอล วิญญาณกลับปลอมตัวเป็นร่างที่พินคืนพระชนม์ของซามูเอล (อ่าน 1 ซามูเอล)

โซโลมอนรู้ว่ามนุษย์นั้นสั้นชีวิตเหมือนกับสัตว์ร้ายนั้น “เพราะว่าสิ่งที่เกิดกับมนุษย์เกิดกับสัตว์ร้าย แม้สิ่งหนึ่งได้บังเกิดแก่เขา คนหนึ่งตาย อีกคนหนึ่งก็ตาย แท้จริงแล้ว พวกมันทั้งหมดมีลมปราณ เพื่อว่ามนุษย์ไม่มีความเหนือกว่าสัตว์ร้าย เพราะสารพัดอนิจจัง” (ปัญญาจารย์ . 3:19)

คุณอ่านสิ่งนั้นด้วยตาของคุณเองในพระคัมภีร์ของคุณเองหรือไม่? พระคัมภีร์ของคุณกล่าวว่าความตายของมนุษย์ก็เหมือนกับการตายของสุนัขหรือแมว!

“ทั้งหมดไปที่เดียว: ทั้งหมดเป็นผงคลีและกลับเป็นผงคลีอีก” (ปัญญาจารย์ 3:20)

ภายใต้การคลอจากพระวิญญาณของพระเจ้า ดาวิดกล่าวในสิ่งเดียวกันว่า "อย่าวางใจใน... บุตรของมนุษย์ซึ่งไม่มีความช่วยเหลือใด ๆ เลย ลมปราณออกจะกลับคืนสู่ดิน ในวันนั้นเอง ความคิดพินาศ" (สดุดี 146:3-4) สถิตสัมปชัญญะดับไป ไม่คงอยู่ ณ ที่อื่น

“เพราะว่าคนเป็นรู้ว่าเขาจะต้องตาย แต่คนตายไม่รู้อะไรเลย” (ปัญญาจารย์ 9:5)

แล้วนรกล่ะ?

แต่คุณคิดว่าคนในสวรรค์จะได้ยินเสียงกรีดร้องของคนที่ถูกทรมาน เดิน กระโดด บิดไปมาในความทุกข์ทรมานในนรก ใช่ไหม?

คุณเคยอ่านเรื่องแบบนี้ในพระคัมภีร์ที่ไหน? หากคุณยังไม่ได้อ่านหนังสือเล่มเล็กฟรีของเรา Is There A Real Hell Fire? ซึ่งอธิบายแนวคิดที่เจ๋งอย่างละเอียดถี่ถ้วน ให้ดำเนินการทันที

พระเยซูเคยตรัสอะไรเกี่ยวกับไฟนรกไหม? เพื่อให้แน่ใจว่า!

แต่พระเยซูไม่ได้บรรยายถึงสถานที่ซึ่งคนชั่วถูกทรมานตลอดไปเป็นนิรันดร์ ให้สังเกตสิ่งที่พระองค์ตรัส “และสิ่งเหล่านี้จะไปสู่การลงโทษนิรันดร์ แต่คนชอบธรรมเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์” (มัทธิว 25:46)

สังเกตคำพูดของพระเยซู เขากล่าวว่าคนชั่วจะได้รับการลงโทษนิรันดร์ ไม่ใช่การลงโทษนิรันดร์ และมีความแตกต่างกันมาก "ค่าจ้างของความบาปคือความตาย" (โรม 6:23)

และความตายซึ่งก็คือการไม่มีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์ การลงโทษนิรันดร์คือการตายไปตลอดกาล — ไม่มีชีวิตอยู่และถูกทรมานในไฟนรกที่ลุกโชน

จำคำเตือนของพระเยซูให้เกรงกลัวพระองค์ผู้ทรงอำนาจที่จะทำลายจิตวิญญาณในไฟนรก (มัทธิว 10:28)

ศาสดามาลาคีให้คำอธิบายเกี่ยวกับไฟนี้แก่เราโดยกล่าวว่า "เพราะว่าคุณเกิด วันนั้นจะมาถึง ที่จะเผาไหม้อย่างเตาไฟ และผู้จองหองทั้งหมด แท้จริงแล้ว และสิ่งที่ทำชั่วจะเป็นตอข้าว และวันนั้น พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า พระองค์จะเสด็จมาเผาเสียว่าจะไม่ทิ้งรากหรือกิ่งไว้" (มาลาคีย์ 4:1) สังเกต! พวกมันจะต้องถูกเผา เผาผลาญให้หมดในกองไฟ ไม่ถูกทรมานด้วยไฟบางชนิดที่ไม่มีวันไหม้ “และเจ้า [พูดกับคนชอบธรรม] จะเหยียบย่ำคนชั่ว เพราะพวกเขาจะเป็นขี้เถ้าได้ฝ่าเท้าของเจ้าในวันที่เราจะทำเช่นนั้น พระเจ้าจอมโยธาตรัส” (มาลาคีย์ 4:3) ที่นั่น! ตอนนี้นักเห็นไหม คนชั่วจะถูกผลาญ และซากของพวกเขาก็จะเป็นเพียงขี้เถ้าและไอระเหยที่หลงเหลือจากไฟที่เผาผลาญพวกเขา พวกเขาจะตายไปชั่วนิรันดร์

มนุษย์เป็นเพียงสัตว์หรือไม่?

ในเมื่อมนุษย์ไม่มีวิญญาณอมตะ นี่หมายความว่าเขามีแต่สัตว์เท่านั้นหรือ?

มีองค์ประกอบทางจิตวิญญาณที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจากสัตว์อย่างมีเอกลักษณ์ มาทำความเข้าใจความจริงที่น่าอัศจรรย์กัน

คำภาษาฮีบรูในปฐมกาล 1:26-27

เผยให้เห็นแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและจุดประสงค์สูงสุดสำหรับมนุษยชาติ เมื่อพระเจ้าหล่อหลอมอาดัมจากผงคลี เขาก็ถูกสร้างใน "อูบมา" - รูปร่างและรูปร่างภายนอก - ของพระองค์เอง พระเจ้าไม่ได้สร้างสิ่งมีชีวิตอื่นใดให้เลียนแบบพระองค์เอง รูปร่างและรูปร่างอันเป็นเอกลักษณ์นี้มอบให้กับมนุษย์เพียงผู้เดียว

พระเจ้าตั้งใจให้มนุษย์ ผู้ที่พระองค์ประทานของประทานแห่งการคิด, จิตใจที่มีเหตุผล เพื่อพัฒนาความคิดและลักษณะของพระเจ้า

สัตว์แต่ละตัวถูกสร้างขึ้นด้วยสมองที่เหมาะสมกับตำแหน่งในระบบนิเวศที่สมดุลของโลก แต่สัตว์ไม่มีศักยภาพของจิตใจและอุปนิสัยที่พระเจ้ามอบให้กับมนุษย์เท่านั้น ไม่มีสัตว์ตัวใดได้รับของขวัญแห่งพลังใจ

เป็นคุณลักษณะพิเศษของจิตใจและอุปนิสัยที่แยกมนุษย์ออกจากสัตว์

สัตว์ไม่มีเหตุผล จิตใจที่ประหม่า สัตว์ทำตามรูปแบบนิสัยโดยสัญชาตญาณในการกิน การทำรัง การย้ายถิ่น และการสืบพันธุ์ของพวกมัน พระเจ้าได้ "ตั้งโปรแกรม" สมองของพวกเขา เพื่อที่จะพูดด้วยความถนัดเฉพาะทางสัญชาตญาณ ดังนั้น บีเวอร์จึงสร้างเขื่อน นกสร้างรัง ฯลฯ ความถนัดเหล่านี้สืบทอดมา ซึ่งไม่ได้เป็นผลมาจากกระบวนการรับรู้เชิงตรรกะ

แต่มนุษย์แตกต่างกันมาก มนุษย์สามารถรับรู้และเข้าใจวิธีการต่างๆ ในการกระทำ มนุษย์สามารถให้เหตุผลจากข้อเท็จจริงและความรู้ที่ท่องจำ หาข้อสรุป ตัดสินใจ และดำเนินการตามแผนการคิดออก

มนุษย์สามารถเลือกได้ เขามีสิทธิเสรีทางศีลธรรม มนุษย์สามารถคิดริเริ่มและประเมินความรู้ทางวิทยาศาสตร์ได้เพราะเขามีจิตใจที่มีรูปแบบตามพระคำริของพระเจ้า มนุษย์สามารถประดิษฐ์ วางแผน และทำให้แผนการของเขาบรรลุผลได้ เพราะเขาได้รับพลังสร้างสรรค์บางอย่างจากพระเจ้า!

มนุษย์คนเดียวสามารถสงสัยว่า "ฉันเกิดมาทำไม? ชีวิตคืออะไร? ความตายคืออะไร? มีจุดมุ่งหมายในการดำรงอยู่ของมนุษย์หรือไม่?" มนุษย์ต่างจากสัตว์อื่นๆ ตรงที่ ไม่เพียงแต่ "รู้" วิธีทำบางสิ่งเท่านั้น แต่เขายังรู้ด้วย นั่นคือเขาตระหนัก ว่าเขามี "ความรู้" เป็นผู้มีสติสัมปชัญญะ รู้ตัวว่าตนมีตัวตนอยู่อย่างมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

อะไรทำให้มนุษย์มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว?

สัตว์หลายชนิดมีสมองทางกายภาพที่ใหญ่หรือใหญ่กว่าสมองของมนุษย์ และมีความซับซ้อนของโครงสร้าง ทางกายวิภาค ทางเคมี ทางไฟฟ้า แต่ไม่มีสิ่งใดที่มีพลังของสติปัญญา ตรรกะ ความประหม่า และความคิดสร้างสรรค์

อะไรทำให้มนุษย์มีความสามารถพิเศษเหล่านี้?

และพระเจ้าจะทรงใช้อะไรหลังจากการตายและการละลายของร่างกายและสมองอย่างสมบูรณ์เพื่อทำซ้ำ แต่ละคนในการฟื้นคืนพระชนม์?

พระคัมภีร์พูดถึง "วิญญาณในมนุษย์" (1 โครินธ์ 2:9-14; โยบ 32:8 เศคาริยาห์ 12:1)

วิญญาณนี้ไม่ใช่มนุษย์เป็นสิ่งที่อยู่ในตัวมนุษย์ ประกอบด้วยสมองทางกายภาพ (สสาร) ของมนุษย์ มันสร้างจิตใจมนุษย์ มันทำให้สมองของมนุษย์มีพลังพิเศษแห่งสติปัญญาและบุคลิกภาพ

ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลและตัดสินใจด้วยเจตจำนงเสรี
มันให้ความสามารถในการเรียนรู้คณิตศาสตร์หรือภาษา ความรู้ประเภทใด ๆ
ที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตทางกายภาพ

อย่างไรก็ตาม วิญญาณที่อยู่ในมนุษย์ไม่มีจิตสำนึกในตัวเอง ไม่ใช่ "วิญญาณอมตะ" วิญญาณไม่ใช่
"มนุษย์"

เนื่องจากองค์ประกอบทางจิตวิญญาณนี้ พระคัมภีร์จึงมักใช้คำว่า "วิญญาณ" เพื่อหมายถึงจิตใจ สติปัญญา
ทัศนคติของมนุษย์ และเห็นได้ชัดว่าจากรูปแบบที่ถูกขังอยู่ใน "วิญญาณ" นี้ (เปรียบได้กับ
"การบันทึกลีลา") ที่พระเจ้าจะทรงสร้างแต่ละคนขึ้นใหม่อีกครั้งด้วยความคิด บุคลิกภาพ
และลักษณะทั่วไปที่เขามีตอนสิ้นพระชนม์

เมื่อถึงแก่กรรม วิญญาณใน "แถบ" ของมนุษย์นั้นสมบูรณ์ ซึ่งในขณะนั้น
ล้วนประกอบด้วยความแตกต่างของชีวิต ความคิด บุคลิกภาพ
และลักษณะนิสัยทุกอย่างที่ทำให้เราเป็นปัจเจกบุคคลเอกพจน์อย่างแท้จริง จากนั้น "แถบ" สามารถ "ขึ้น" ได้
จนกว่าจะจำเป็นอีกครั้งสำหรับการเปิดใช้งานอีกครั้งในการฟื้นคืนชีพ
โซโลมอนซึ่งงานเขียนได้ทำลายจินตนาการของวิญญาณอมตะ กล่าวถึง "การขึ้น" นี้ว่า "เมื่อนั้น [เมื่อตาย]
ผงธุลี [มนุษย์] จะกลับคืนสู่ดินอย่างที่เป็น และวิญญาณ [แถบวิญญาณในมนุษย์]
จะกลับไปหาพระเจ้าผู้ทรงประทานให้" (ปัญญาจารย์ 12:7)

พระเจ้าเท่านั้นที่เป็นนิรันดร์

เราได้เห็นชัดเจนว่าพระคัมภีร์ไม่ได้สอนเรื่องความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ แต่แล้ว
คัมภีร์ไบเบิลสอนอะไรเกี่ยวกับความเป็นอมตะ? เรามาสังเกตว่าพระคัมภีร์ใช้คำว่า "ความเป็นอมตะ"
อย่างไร

พระคัมภีร์ของคุณบอกคุณว่าพระเจ้าเท่านั้นที่มีความเป็นอมตะ “ผู้ทรงมีแต่ความเป็นอมตะ
ประทับอยู่ในความสว่างซึ่งไม่มีใครสามารถเข้าไปใกล้ได้ ซึ่งไม่มีใครเห็นและไม่เห็น
ผู้มีเกียรติและฤทธิ์เดชเป็นนิรันดร์” (1 ทิโมธี 6:16) คำว่า "ความเป็นอมตะ"
ใช้ในพระคัมภีร์เพียงห้าแห่งเท่านั้น: โรม 2:7; 1 โครินธ์ 15:53, 54; 1 ทิโมธี 6:16; 2 ทิโมธี 1:10.
ศึกษาพระคัมภีร์เหล่านั้น ในแต่ละกรณี ความเป็นอมตะคือสิ่งที่ถูกเปิดเผย ต้องได้รับ ที่พระเจ้ามีเท่านั้น
และไม่ว่าในกรณีใดก็เป็นสิ่งที่มนุษย์มีอยู่แล้ว

แผนของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับการฟื้นคืนพระชนม์

พระเยซูคริสต์ทรงประกาศการเสด็จมาของอาณาจักรของพระเจ้าที่ปกครองโลก
เขาบอกนิโคเดมัสว่ามนุษย์ต้องเกิดมาในอาณาจักร ซึ่งเป็นครอบครัวเดียวกัน ครอบครัวของพระเจ้า!

ข่าวสารทั้งหมดในพันธสัญญาใหม่ล้อมรอบการถือกำเนิดขึ้นในครอบครัวที่ปกครองโลกโดยการเป็นขึ้น
นจากตาย พระเยซูคริสต์ฟื้นคืนพระชนม์จากความตาย และกล่าวว่าถึงเวลาที่คนตายทั้งหมดจะฟื้นคืนชีวิต

แต่ถ้ามนุษย์มีวิญญาณอมตะในร่างวัตถุ และหากความตายของร่างกายได้ปลดปล่อยวิญญาณออกมา
ก็ไม่มีผลจำเป็นสำหรับการฟื้นคืนชีพผู้ชีวิตอมตะ มนุษย์ก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไปหลังความตาย
แต่ความจริงที่ว่าพระคัมภีร์สอนเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์จากความตายนั้นเป็นข้อพิสูจน์เพิ่มเติมว่ามนุษย์ไม่
มีวิญญาณอมตะ

ความคิดนอกกรีทของมนุษย์ซึ่งกระทำโดยซาตาน ผู้หลอกลวงทางโลก
ได้ทำให้มนุษย์มองไม่เห็นรัศมีภาพที่รอคอยผู้เชื่อที่แท้จริงทุกคน
แผนการของพระเจ้าเป็นจริงทุกวันที่ผ่านไป
แผนการของเขาคือการมอบชีวิตนิรันดร์เป็นของขวัญฟรีแก่มนุษย์ผู้ทำบาปที่เป็นมนุษย์
หลังจากที่พวกเขากลับใจจากบาปและเริ่มรักษากฎหมายของพระองค์

เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลานั้นกำลังจะมาถึง
และบัดนี้ก็ถึงแล้วเมื่อคนตายจะได้ยินเสียงพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต
เพราะพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เอง...
อย่าแปลกใจเลย เพราะเวลานั้นจะมาถึงแล้ว ซึ่งบรรดาผู้ที่อยู่ในหลุมฝังศพ [ไม่อยู่ในสวรรค์หรือในนรก]
จะได้ยินเสียงของพระองค์และจะออกมา บรรดาผู้ที่ได้กระทำความดี ไปสู่การฟื้นคืนชีพแห่งชีวิต
และบรรดาผู้ที่ทำชั่ว ไปสู่การฟื้นคืนชีพจากความตาย" (ยอห์น 5:25-29)

คนตายไม่สามารถ "ได้ยิน" ได้ เว้นแต่พวกเขาจะฟื้นคืนชีวิตก่อน!
มีภาพคนตายในพระคัมภีร์ไบเบิลว่าหลับอยู่ในหลุมศพเพื่อรอวันฟื้นคืนชีพ
สังเกตคำพูดของพระเยซูเมื่อกล่าวถึงการตายของลาซารัสเพื่อนของพระองค์:

“ลาซารัสสหายของเราหลับอยู่ แต่ข้าพเจ้าไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น แล้วสาวกของพระองค์กล่าวว่า
พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับไป เขาจะหายดี แต่พระเยซูตรัสถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์
แต่พวกเขาคิดว่าพระองค์ตรัสถึง หลับไปเสียแล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาอย่างชัดเจนว่าลาซารัสตายแล้ว”
(ยอห์น 11:11-14)

ความตายเปรียบเสมือนการหลับใหล ความตายก็เหมือนการหลับใหลเป็นภาวะที่ผู้คนไม่มีสติและจะถูก
"ปลุกให้ตื่น" สังเกตหลักฐานที่ชัดเจนของพระคัมภีร์:

“และหลายคนที่นอนหลับอยู่ในผงคลีดินจะตื่นขึ้น” (ดาเนียล 12:2) “และหลุมฝังศพก็เปิดออก
และร่างของวิสุทธิชนหลายคนที่ยังหลับใหลก็ลุกขึ้น” (มัทธิว 27:52) พระเจ้าตรัสกับดาวิดว่า
"และเมื่อวันของเจ้ามาถึง เจ้าจะนอนกับบรรพบุรุษของเจ้า.. " (2 ซามูเอล . 7:12).

ความตายถูกอธิบายว่าเป็นการหลับใหลหลายครั้งในพระคัมภีร์เมื่อกล่าวถึงกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ “ดาวิดหลับนอนกับบรรพบุรุษของเขา...” (1 พงศกษัตริย์ 2:10) สังเกตว่ามันไม่ได้พูดว่า “ร่างกายหลับในขณะที่วิญญาณมีสติ” มันบอกชัดเจนว่า “ดาวิดหลับใหล” เป็นผู้มีสติสัมปชัญญะที่ “หลับ” ตาย

นี่เป็นหลักฐานเพิ่มเติมที่แสดงว่าคนตายไม่ได้รู้สึกตัว — ว่าพวกเขาไม่มี “วิญญาณอมตะ” ที่มีสติสัมปชัญญะ

คุณไม่มีวิญญาณอมตะ! คุณมีร่างกาย มีเนื้อหนัง อ่อนแอต่อความตาย วิธีเดียวที่จะมีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์คือการกลับใจ มิฉะนั้น ท่านจะพินาศในที่สุด (ลูกา 13:3)

การตัดสินใจเป็นของคุณ — และมันจะเป็นการตัดสินใจชั่วนิรันดร์ ขอพระเจ้าอวยพรให้คุณทำการเลือกที่ถูกต้อง

